

Kasım 2006
Sayı 3

WORLD

Aylık Rol Yapma Oyunları Dergisi

Mitoloji

Konu ötesi

Warhammer

Kitap tanıtımları

Karanlıklar Dünyası

Yücelmişler Dünyası

Ozanlar ve Hikayeleri...

Başka bir dünya var, onurlu ruhların uğruna savaş verdiği

İÇİNDEKİLER

Ozanlar ve Hikâyeleri

Diyar Kahramanları – Azalin
Diyarın Ozanlarından
Halk Ozanı Karacaoğlan

Mitoloji

Yunan Mitolojisi -- İnsanın Yaradılışı

Karanlıklar Dünyası

Kâtip Süleyman
Elizyum'da Bir Gece
Saf Öfke

Yücelmişler Dünyası

Kısım III: Exalted Karakter Yaratma Kılavuzu 1

Warhammer

Giriş: Hikâye ve Irklar

Özgün Hikâyeler

İsimsiz Sayfalar
Khard
Madenler

Kitap Tanıtımları

Ölülerin Dansı
Roverandom
Yedinci Kapı
Aynanın Diğer Tarafında

Konu Ötesi

FRP Geyikleri
Kasım Ayında Nerede Ne Var?

DERGİ ÇALIŞMA GRUBU

Genel Koordinatör: Eldarin, **Editör:** Daeya, **Grafik / Tasarım + Kapak Resmi:** Pacnis the Bard,

Yazarlar: *Bunises, *Burock, *Daeya, *Eldarin, *Erenoz, *Kilerik, *Yener

Editörden;

Merhaba arkadaşlar!

Frpworld ailesi olarak sizlere daha yakın olmak için, bildiğimiz her şeyi sizlerle paylaşmak için bu dergiyi huzurlarımıza çıkarıyoruz. Okuyacağımız yazılar değerli yazar arkadaşlarımız tarafından büyük bir özen ve titizlikle hazırlandı ve hazırlanmaya da devam edecek. Dergimizin çıkmasında emeği geçen tüm arkadaşlarıma tekrar teşekkür ediyorum.

Her sayıda daha da genişleyen yelpazemizle sizlerle birlikte olacağız. Frp ile ilgilenen, ilgilenmeyen herkes bu dergide de kendinden bir şey bulacak.

Dergimiz, bu sayısından itibaren çalışmalarını Sakarya Üniversitesi Frp Kulübü ile ortak olarak yürütecektir. Okuyacağımız yazılar arasında Sakarya Üniversitesi Frp Kulübünün güzide yazarları tarafından hazırlanmış birçok konu olacak.

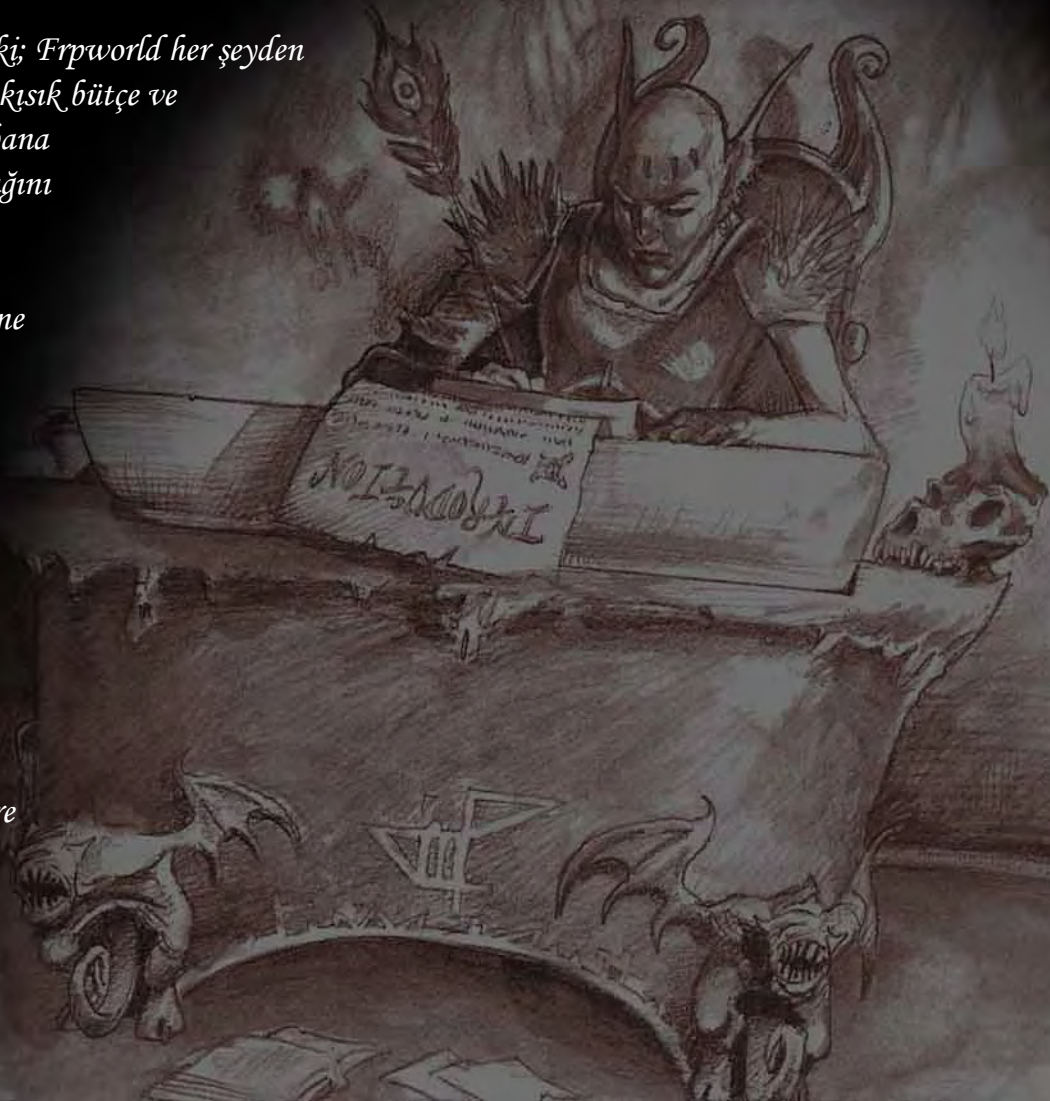
Sakarya Üniversitesi Kulüp Kurucusu Fatih arkadaşımızın dergimiz hakkındaki düşünceleri aynen şöyledir;

"Frpworld.com FRP portalının uzun bir müddettir üzerinde çalışmakta olduğu, ikinci sayısı yakınlarda çıkan dergi konusunda Sakarya Üniversitesi FRP ve Anime Kulübü'ne sunduğu ortak çalışma ve geliştirme projesi yönetim kurulu tarafından oylanmış ve kabul edilmiştir.

Uzun lafın kısası şudur ki; Frpworld her şeyden maksimum amaçla yararlandığı, kısık bütçe ve imkânlara rağmen ilk sayısının bana FRP&IMagic dergisini hatırlattığını söyleyebilirim."

Biz de buradan kendilerine destekleri için teşekkür ediyoruz. Umarım birlikte çok daha iyi yerlere geliriz.

İlginizi çekecek birçok araştırmalarla yazılarımız devam edecektir. İlginize şimdiden çok teşekkür eder, sizlerle birlikte daha iyi vakit geçirmek umuduyla, bir sonraki sayıda görüşmek üzere hoşça kalın.

Azalin ve Firan

Hoş geldiniz hepiniz bu güzel hanın müdavimleri
Beğendiniz umarım eski gecelerin hikayelerini
Farklı bir öykü anlatacağım bu akşam sizlere
Sahip olduğu her şeyi bir adamdan bahsedeceğim
mırsalarımda
Ona getirilip kendi oğlunu öldürmüş bir adamdır bahsettiğim
Yaptığının acısı öylesine fazlaymış ki kaybetmiş benliğini
Acı tüm duyguları bir bir yok ederken zihninde
Bir yaratık kalmış eski insandan geriye
Bir canlıyı mutlu görmek işkence ediyormuş yaratığa
Huzuru ve mutluluğu tadanları düşman görmüş yaratık
Onları acısına ortak etmiş amacı artık
Acı ve ızdırap yaymış yaşadığı dünyaya
Yeni bir isim bulmuş ondan nefret edenlerin hafızasında
Azalin demişler kurbanları ızdırap yayan yaratığa
Yeni ismi korku yaymış yaşadığı diyara
Izdırap sardıkça yaşadığı dünyayı
Arttırmış giderek Azalin'i saran açlığı
Yetmiyormuş ona artık dünyasının mutsuzluğu
Başka diyarlar da paylaşmalıymış ona duyulan korkuyu
Bu duygu getirmiş onu benim geldiğim diyara
Kendisi gibi ızdırap yaymak isteyenleri
Çağırılmış bir bir yanına
Bir tanrı da dinlemiş Azalin'in çağrısını
Önermiş Azalin'e birlikte çalışmayı
Azalin eğilerek karşısında Lord Oren'in
Kabul etmiş diyarı kaosa sokacak öneriyi
Lord Oren'in oyunu ile düşmüş tüm tanrılar birbirine
Yok olurken bir bir Lord Oren dışındakilerin
Kaos ve acı kaplamış diyardaki her yer
O kadar büyümüş ki diyarın çektiği acı
İnsan kalan son parça Azalin'in içinde uyanmış
Paylaşırken diyarın çektiği ızdırabı
Anlamış ilk defa yaptığı hataları
Zorluklarla kurtarmışlar diyarı yok olmaktan
Kaos döneminde yükselip güç kazanan yeni tanrılar
Yeni tanrılardan birisi Lordu Zaman ve Büyünün
Fark etmiş Azalin'in gerçekleri gördüğünü
Gücünü kullanmış geriye döndürmüş zamanı
Döndürmüş oğlunu geriye
Vermiş Azalin'e aldanarak kaybetmiş olduklarını
Onca zamandan sonra kurtulmuş içini saran acıdan
Onarmış kendini yeniden
Yok olmuş Azalin adındaki yaratık
Yeniden hayat bulmuş ismi unutilan insan
Hatırlamış yeniden Firan dendiğini kendisine
Şükretmiş kendisine yeni şans vermiş olana
Yemin etmiş hep bağlı kalacağına
Zamanın Efendisi Lord Dragonfire'a

Tüm varlığı yitip önce
Yeniden verildiğinde eline
Yaşamak bile öylesine ödül olmuş ki
Firan keşfederken yeniden insan olmayı
Hiçbir hırs ve hayal yer etmemiş benliğinde
Sadece yaşamak ve sevmek oğlunu
Büyüye ve zamana hizmet etmiş amacı
Günler geçmiş oğlunu yetiştirerek
Yada Dragonfire tapınağı kurulurken yardım ederek
Firan unutmuşken Azalin'in hükmettiği günleri
Eski müttefiki kararlıymış ona ödetmeye kaybettiklerini
Lord Oren unutmamış Firan'ın bozduğu ittifakı
Yeni bir tanrı bırakırken kendi ismini geride
İhanet daha da yer etti Lord Oren'in benliğinde
Tapınağındaki tüm rahipler yemin etti
Firan'ın yaptığını ödetmeye
Lord Oren hazırlandı
Yeniden diyarı değiştirmeye
Tapınağının baş rahibi oğlunu kaçırmak için Firan'ın
Başlattı savaşı arasındaki iki tapınağın
Asıl oğlu olmadığını bilse de Lord Oren kaçırılanın
İlk adımını atmıştı onun ismini tekrar hatırlatacak planın
İkinci adım daha da cüretkardı ilkinden
Lord Dragonfire'ın şövalyelerinin liderini kaçırmak
Tehditlerle kölesi yaptı onu beynini yıkayarak
Öylesine dehşet verici bir darbeydi ki atılan
Dehşet kapladı herkesi Zamanın Lorduna inanan
Baş rahip meydan okudu Lord Oren'in kendisine
Lord Oren onu alt edip ruhunu esir etti cehenneminde
Tapınağı yıkılırken onu yeniden insan yapan tanrının
Acı yeniden kapladı ruhunu Firan'ın
Lorduna yapılanlar öylesine intikamla doldurdu ki içini
Lord Oren'e meydan okudu göze alıp olabilecekleri
Hazırlandı Savaşın Lordu en önemli adımına planının
Çıkarttı önüne oğlunu Firan'ın
Firan biliyordu oğlu olmadığını oğlu gibi gözükenin
Öldürmesini söylendiğinde bıçağı saplamakta tereddüt etmedi
Ancak bağlıydı çocuğun yaşamı gerçek oğluna
Canı yok olurken ölen çocuğun
Aynı kaderi paylaştı Firan'ın oğlu da
Acı yeniden sardı Firan'ı anladığında gerçeği
Daha da büyüdü zihni kavrarken
Ona verilen ikinci şans da kaybettiğini
Firan kaybolurken zihninden bir defa daha
Zamanın Lorduna ihaneti eklendi acısına
İntikam kapladı zihnini acıyla birlikte
Öyle büyüktü ki acı
Öyle güçlüydü ki intikam
Taşımadı varlığı ikisini de

Firan'ın benliği parçalanırken
Gücüyle acı ve intikamın
Bilinç kazandı onun yarattığı güçle
Acı ve intikam duyguları
Diyardaki tüm canlıların
Acı ve intikamın bilinci birleşerek
Bilinciyle Firan'ın
Yeni bir benlik yarattı
Yeni bir yarı tanrı doğmuştu
Efendisi acının ve intikamın
Bir defa daha unutuldu Firan diyarda ismi
Yükselen yeni tanrı Azalin olarak bilindi

Hissetti onun varlığını
Tüm kahramanlar
Geçmişin acıları ve intikam hisleri ile boğuşan
İnandılar dinlediklerinde
Acı ve intikamla birlikte var olabileceklerini
Onlara güç vereceğine inandılar duygularının
Braktılar savaşmayı
Denediler bir arada var olmayı
Güç verdi her biri yeni yükselen tanrıya
Yeni bir kale inşa etti Lord Azalin
Acının ve intikamla ördü duvarlarını surların
Korkuyu sıvadı arasına tuğlaların
Gücü giderek artsa da yarı tanrının
O bile bilmiyordu henüz
Tükettiğini intikamın ona güç verenleri
Ve intikam tüketecikti kendisine yaşam vereni bile
Gücünün doruğundayken Lord Azalin bunu bilmese de
Gecikmedi içindeki intikamın onu yavaş yavaş tüketmesi
Benliđi yavaş yavaş kaybolurken
Güçlendi giderek yarı tanrının intikam almak isteği

Lord Oren'in izliyordu zayıflayışını yeni yarı tanrının
Zamanı gelmişti artık atmanın bir sonraki adımın
En sadık rahibine bir ödül gibi sundu en büyük laneti
Burock kabul etti tanrısının verdiği hediye
Yeni bir yarı tanrı yükseldi diyara kısa bir süre için
Kavradiğında yarı tanrı Firan'la denk olduğunu
Eski tanrısına sadakati hazırladı sonunu
Sadakat besledi Lord Azalin'den alınacak intikam fikrini
Tüketmeye başladı güç aldığı benliği
Teslim olurken iki yarı tanrı da
Hükmettikleri duygulara
Saldırdılar birbirlerine
Olacakları umursamadan
Günlerce sürdü ikilinin savaşı
Seyretti izleyenler iki tanrıyı
Fark ederek kaçınılmaz olanı
Sürükledi iki tanrı da
Yok oluşa birbirlerini
Yitirirken ikisinin de benliđi
Son kırıntılarını bilinçlerinin
Rivayet odur ki
Hatırladı Lord Azalin
Kaybettiklerini
Oğlunu tanrısını dostlarını
Huzur dolu geçmişini
Son bir çığlık attı
Diyarda yankılanan

Başka bir rivayet de der ki Azalin'in varlığı silinirken diyardan
Unuttu yarı tanrı zihnindeki anıları
Yarı tanrının içindeki Firan
Huzur duydu yeniden
Yok olmadan önce tek bir an

DİYARIN OZANLARINDAN

Kısa bir not: Tüm şiir severlere selamlar. Bu bölüm diyarımızda şiir yazan onlarca ozanımızın yazdıklarından derlenen bir bölüm. Genel olarak alınan şiirler serbest kürsümüzün ozan birliğine dayansa da bazen başka bölümlerden de şiirler alabileceğiz. Uzun uzun düşündükten sonra olası bir tepki hakkında fikrimizi burada şimdiden belirtmeye karar verdik. Biz Frpworld'ün, şiir yazan üyeleri, kendimize ozan diyoruz. Zaman zaman sitemizdeki bazı arkadaşlarımız, bunun kendimizi Orhan Veli, Nazım Hikmet, Mehmet Akif Ersoy gibi üstat şairlerle bir tutmak anlamına gelebileceğini söyleyerek bizi uyardılar. Bunu biz de düşündük. Ne kadar bazen hepimizin çok hoşuna giden şiirler yaratabilsek de, büyük üstatların çok gerisinde olduğumuzu kabul ediyoruz. Ama bir süre tartıştıktan sonra ozanlığın aslında belli bir noktada başlayan unvandan çok, girdikten hemen sonra artık içinde yer aldığınız bir yola benzediğini düşündük. Bu açıdan bize göre şiir yazan, bundan zevk alan, herkes ozandır. Elbette bu yolda daha ilerde olanlar vardır. Ama bu büyük üstatlarımızın bizle aynı unvanı taşıması onların büyüklüğünü bizce azaltmaz aksine arttırır. Çoğumuz sadece ozan değiliz. Başka işlerimiz, hedeflerimiz, bu dünyada başka alanlarda yapmak istediklerimiz var. Ama tüm bunların yanında hepimiz şiir yazmaya ve bu konuda kendimizi geliştirmeye kararlıyız. Bu işi bu şekilde yaparak nereye kadar gidebiliriz? Bir fikrimiz yok. Yine de durmayacağız.

FRPWORLD OZANLARI ADINA OZAN FİRBLE

Sevgim sana bir şey vermedi
Umudum oldu aşkın tesellisi
Sevgim seni alaka etmedi
Oysa bu kalp neleri geçti

Sevdiğim oldun sen
Kalbimde tek başına
Hükümdar sendin orada
Oysa bakmadın bile bana

Aşkımdan nelere katlandım
Sana yapılanları umursamadım
Oysa seni hep kıskandım
Bunu hep kalbime attım

Aşkın sonucu
Hep hüznün müdür?
Sevginin zaferi
Hiç yok mudur?

Ben seni tek sevdim
Diğerlerinin yanında
Oysa sen bana değil
Paraya baktın ama

Şimdi ne kazandın
Acıların yanında
Artık ağlayacaksın
Ben olmayacağım ama

Biçare bekledi ozan,
Bir kendisi vardı şimdi
Bir de flütü,
Müziğin verdiği bir parça umutla bekledi.
Son bir parça umut...
Kapı açıldı sonra.
Nihayet bir ozan,
Nihayet şu çağırımı duyan...
Umut alevlendi içinde
Umut parladı hemen,
Hemen aydınlattı içini
Bir çıra alevi gibi...
Gelen gitti bir şiirin ardından,
Umut söndü tekrar,
Bir çıra alevi gibi;
Bir anda söndü, bir anda parlayan...
Geriye kaldı yine bir han,
Bir de yalnız bir ozan...

Yalnızlığını bastıran,
Tek dostu çıktı kabından,
Bir ağır ezgi üfledi,
Rüzgar gibi odaya yayılan,
Bir ezgi üfledi,
Sadece kendisiydi melodiyi duyan,
Sadece kendisiydi üzüntüden ağlayan...

Ozan Firble

Ozan Edmond

Acı pişmanlık körleştirir seni göremezsin
Boğulur gibi hissedersin kendini
Yürümek bile zor gelir sana
Diz çökersen unutursun çevrendeki her şeyi
Unutursun geçmişi geleceği
Yarın vermen gereken ödevi
Bir saat sonraki sınavı
Unutursun her şeyi ve ağlarsın
Ağlarsın bazen saatlerce
Acı yavaş yavaş azalır
Her zaman açık kalacak bir yara
Bıraksa da geride
Yine de yıkanmış ruhun
Artık daha güçlüdür
Öğrenmiştir nasıl yaşanacağını
Ona diz çöktürmüş yaraya
Kalkarsın yepyeni bir güçle dönersin hayata
Bir defa daha

Tanrıların en güzel hediyelerindendir gözyaşları
Bu hediyedir güldüren çocukların onca acının
ardından
Çünkü hep taze de kalsa acıları
Yıkar göz yaşları her akşam ruhlarındaki o
sıkıntıyı
Biz yetişkinlerse küçümseyerek bakarız onlara
Göz yaşının zayıflık olduğuna inanırız
Hatta yok etmek isteriz onu
Ağlayan bir çocuğu susturarak
Hastalığa değil ilaca karşı savaşır gibi
Savaşırız bizi iyileştiren gözyaşları ile
Bir derdimiz olduğunda içimize atar
Onu unutarak katlanmaya çalışırız
Ama olmaz yapamayız
Dertler büyür ve çökertir bizi
Paylaşmadıkça onları
Daha fazla sararlar ruhumuzu
Bize hala direniriz ağlamamaya
Zayıflık sanıp reddettiğimizden ağlamayı
Mahkum kalırız gittikçe daha fazla zayıflamaya

Ağlamak çocukluğumda kalan en büyük
özlemim benim
Öyle çok istiyorum ki onu almayı
Başaramıyorum
Ne mutlu ki onlara bunu yaşayabiliyorlar hala
Bize acımasızca engellemeye çalışıyoruz onları
En büyük insafsızlığı yaşıyoruz onlara
Engelleyerek gözyaşlarını
Gözlerinde hala gözyaşı kalmışken
Yapmayalım bunu
Bırakalım çocuklar ağlasın
Yanlarında olalım ağlarken

Hatta ağlayalım onlarla
Ama durdurmamalım onları
Eğer üzüntü veriyorsa bize gözyaşları
Versin bırakalım
Başkasının acısına üzülebiliyorsak hala
Hatta onunla ağlayabiliyorsak
Ne mutlu bize

Eğer hala bir şeyler yapmak istiyorsak
Bu üzüntüyü acıyı yok etmek istiyorsak
O zaman gözyaşı ile değil
Onu yaratanlarla savaşalım

Ozan Firble

Ozan Akademisi için bir Çağrı

Rüzgarlar estikçe ciğerinden,
Nemeler duvarlardan yankılandıkça,
Yorgun düştü ozan...
Umudu biraz daha tükenmiş,
Düşlerinde görmenin hayaliyle güzellikleri,
Uyuyakaldı...
Bu kez rüzgar söyledi ona şarkısını,
Gecenin hayvanları eşlik ettiler rüzgarın
şarkısına.
Bir parça daha umut bulma umuduyla uyudu.

Hiç bitmeyen müziği duydu rüyasında,
Müziğin hükmettiği bir diyar,
Bir yer hiçliğin ortasında...
Gerçek olamayacak kadar güzel;
Rüya olamayacak kadar gerçek...
Anladı o an,
Uyuduğunu anladı.
Umursamadı ama,
Aradığı yeri bulmanın heyecanıyla.

Bir kıta ilişti gözüne,
Önündeki kapıdan...
Bir anahtar veriyordu içeriye açılan:
İlk Sınav Cesaret İçin Yalnızca
Şarkı Söyleyebileceksen Akademinin Önünde
Şiirin ezgisi kırık sesinin tonu yavaş diye
korkmadan
Açılacak Akademinin kapıları sana...

Ozan Efla

Kendimden kaçarken kendimi buldum
Kendime küsünce kendimi duydum
İçime doğan bu nefretten
Yine kendime kusarak kurtuldum

Düşmanımda gizli sırlarım..
Ruhumda soruları saklarım..
Tek yalanım,tüm korkularım,,
Yine kendimi kandırdın...
Yine kalbimi kırdın..

Ozan Artemis Entreri

Bir yaprak kadar çaresizim
Düşüyorum toprağa
Susuyorum yağmura
Dokunsun diye bekliyorum
Damlaları...

Kimseler yok gökyüzünde
Kimseler yok yeryüzünde
Senden başka kimsem yok..
Çırılçıplak hayallerimle
Yapayalnız kalmışım
Nereye gidiyorum
Bilmiyorum...

Kimseler yok seslerin içinde
Kimseler yok düşlerimde
senden başka kimsem yok
unutuluyorum
ve acımasızca unutuluyorum...

Ozan Emerus

HALK OZANI KARACAOĞLAN

Geçen yazıda halk ozanlarının üç ana grupta toplandığından bahsetmiştim. Bu gruplardan ilki, eğer yaygınlaşmış bir unvanla bahsetmek gerekirse ermiş olan gruptu. Üçüncü sayıda da ikinci bir gruptan yine yaygınlaşmış bir unvanla hitap etmek gerekirse aşık ozanlardan bahsetmeye karar verdim.

Aşıklar aslında üç grup içinde Anadolu insanının hayata tutunan bölümünü simgeler. Bu topraklarda yaşayanların bir yanı, bir kadına duyulan aşkı insanların aşması gereken bir tutku olarak görürken, diğer yanı aşık olmayı sevmeyi yüceltmekten korkmamıştır. Aşıklar da Anadolu insanının bu yanının ürünüdür. Aşıklar zaman zamantekbirkadınazamanzamanbirçokkadına aşık olmuşlardır. Aşık oldukları çoğu zaman kadının fiziksel güzelliğidir. Her zaman olmasa da birçok defa sevdikleri kızlardan bazıları erişilesi zor olmuş ama bundan yılmamışlardır. Birçoğu kızın erişilmezliğine meydan okumuştur.

Aşk dışında yoksulluk, hasret gibi dertler de bu ozanların yaşadığı ve şiirlerinde ifade ettikleri duygulardır. Aşık ozanlar aşkı yaşadıkları gibi bu duyguları da tutku ile yaşarlar. İlk bakışta bu duyguları böylesine açık şekilde ifade etme bir çeşit güçsüzlük olarak görülebilse de, Anadolu insanı belki de bu tür duyguları yıllarca içine attığı için onları böylesine özgürce ifade edebilenlere imrenmiş ve onların da birçoğunun isimlerini uzun yıllar boyunca yaşatmıştır.

Yunus Emrenasılermiş ozanlarının arasında ismi en çok duyulansa, Karacaoğlan da aşıklar arasında öyledir. Bunun nedeni muhtemelen Yunus Emre'nin halkın hayalinde canlandırdığı bilgeye en çok benzeyen ozan olması gibi, Karacaoğlan'ında halkın kafasında canlandırdığı

aşığa en çok benzeyen aşık olmasıdır.

Karacaoğlan da Anadolu'nun bir başka karışık döneminde 1600'lerde yaşamıştır. Devlet var olsa da isyanlar kötü bir yönetim Anadolu'nun türlü yokluklar içinde kıvrınmasına neden oluyordu. Karacaoğlan'ın nereli olduğu belli değildir. Bunun belki de en önemli nedeni Anadolu'nun neredeyse tamamının Karacaoğlan'ın kişiliğinde bir şeyler bulmasıdır. Ancak göçebe bir ailenin oğlu olduğu konusunda pek çok şiir hem fikirdir. Belki de çoğu insanın köy bile olsa taş bir evin güvenliğinde yaşayıp ormanların yaylaların güzelliğini unuttuğu bu dönemde, insanlar hem bu güzelliği, hem de tehlikeleri yeniden yaşama isteklerini Karacaoğlan'ı göçebe bir ailenin oğlu yaparak ifade etmişlerdir. Ancak çocukken yetim kalan Karacaoğlan, daha sonra göçebe yaşamı bırakmıştır. Yine de hayvanlar, rüzgar, bitkiler onun şiirlerinde yerlerini hep korudular. Babası ölmüştür. Kardeşlerine bakmak zorunda kalmış, sonra onlardan ayrılmıştır. Daha sonra büyük bir şehre Bursa'ya gidip yaşamış. Oradan farklı şehirleri gezip görmüş. Çok sayıda kadına aşık olmuştur. Pek çok kere evlenmiş. Çocukları olmuş. Hem eşinin hem de çocuklarından birisinin ölüm acısını yaşamıştır. Anadolu'da ona ait olduğu söylenen pek çok mezar vardır. Pek çok efsanede mezarının başında bir sazın çürüyene kadar asılı kaldığını anlatır.

Farklı söylentilerin anlattığı bu yaşam, aslında fiziksel hayatı birçok yönü ile yaşayan bir insanın yaşamıdır. Gezmek, aşık olmak, hasret çekmek, ölüm acısını yaşamak bu yaşamın parçaları olmuştur.

Böylesine dolu dolu, korkmadan yaşanan bir yaşam, aslında insanlarımızın da yıllardır özledikleri yaşam çeşitlerinden birisi olmalı. Aslında kahramanlık yada bilgelik gibi destansı yanlardan yoksun Karacaoğlan'ı bu kadar ünlü yapan da, her halde bu özlemdi. Karacaoğlanı destanlaştıran ermişliği yada yiğitliği de değil sadece başına gelen tüm felakatlere rağmen korkmadan yaşaması ve duygularını korkmadan anlatmasıydı. Anadolu'nun o dönemlerde yaşayanların içinde en fazla andığı ozan olmak için bu kadarı yeterliydi.

Vara vara vardım ol kara taşa
Hasret ettin beni kavim kardaşa
Sebeb ne gözden akan kanlı yaşa
Bir ayrılık bir yoksulluk bir ölüm

Nice sultanları tahttan indirdi
Nicesinin gül benzini soldurdu
Nicelerin gelmez yola gönderdi
Bir ayrılık bir yoksulluk bir ölüm

Karac'oğlan der ki kondum göçülmez
Acıdır ecel şerbeti içilmez
Üç derdim var birbirinden seçilmez
Bir ayrılık bir yoksulluk bir ölüm

Beni Kara Diye Yerme,
Mevla'm Yaratmış Hor Görme,
Ela Göze Siyah Sürme,
Çekilir Kara Değil Mi?

Her Yoldan Gelir Geçerler,
Aktan Karayı Seçerler,
Ağalar Beyler İçerler,
Kahve De Kara Değil Mi?

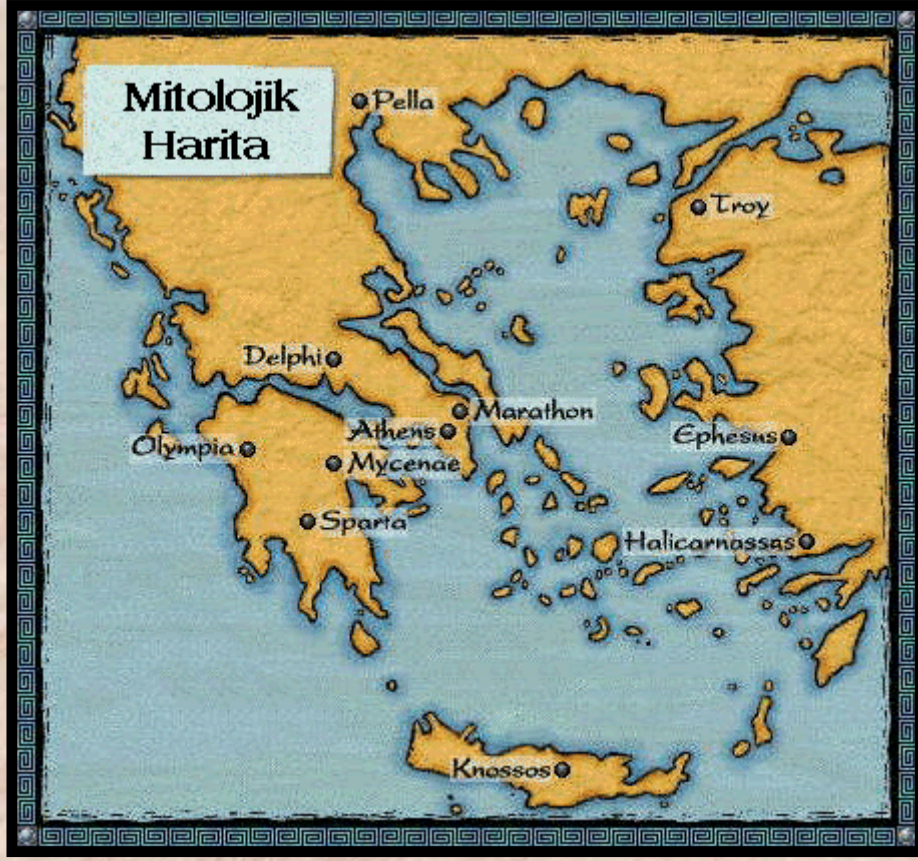
Karac'oğlan Der Maşallah,
Bir gün Görünür İnşallah,
Kara Donludur Beytullah,
Örtüsü Kara Değil mi?

Akça ceyran çölden çıkıp kaçınca
Mayil oldum yâr göğsünü açınca
Vakti gelip aşiretler göçünce
Düzülür yollara il karma karış

Yüklendi barhanam çekildi göçüm
Kimseler bilmiyor kimsenin suçun
Taramış zülfünü indirmiş saçın
Dökmüş ince bele tel karma karış

Yaşını sorarsan on beş yaşında
Hile yoktur kirpiğinde kaşında
Yedi türlü çiçek vardır başında
Kokar reyhan ile gül karma karış

Ozan Firble

YUNAN MİTOLOJİSİNDEKİ DİĞER EFSANELER

Dergimizin önceki sayılarında Yunan mitolojisi ile ilgili birkaç konuyu paylaştım sizlerle. Ancak Yunan mitolojisi çok geniş kapsamlı olduğu için, sizlere ilgi çeken ve merak edilen konuları aktardım. İçlerinde benim

beğendiğim hikayeler de vardı... Bu sayımızda da birkaç efsane olmuş hikayeleri, Prometheus'un ateşini, insanın ve kadının yaratılışı konularını sizlere aktaracağım. Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere, iyi okumalar...

Aphrodite ve Adonis

Bütün bitkilerin anası olan Aphrodite'in Adonis adında bir oğlu daha vardı. Yunanlılar, Aphrodite'in oğlunu, bizi çarçabuk terk eden çiçekli ve neşeli ilk baharın sembolü olarak kabul ederlerdi. Adonis, saklandığı ağacın kabuklarını yararak çıktığı zaman güzel günler başlıyor, çiçekler açıyor, ilkbahar başlıyordu. Onun hayati tıpkı çiçekler gibi sınırlıydı, bir kaç gün sürüyordu, çünkü Adonis açılıp güldüğü, gençliğin en güzel ve parlak çağına ulaştığı gün ölüyordu. Bu zaman yaz mevsiminin sonuna denk geliyordu. Yani sonbaharın, çiçeklerin solduğu, yaprakların sarardığı, dünyaya hüznü bir havanın hakim olduğu mevsimin. İşte bu mevsimde Adonis dünyamızı terk ediyor görünmez bir aleme giriyordu.

Böyle bir mevsim de Adonis, yaban domuzunu kovalarken, hiç beklemediği bir anda, yaban domuzu birden bire geri dönmüş ve ona saldırmıştı. Aphrodite, oğlunun geçirdiği kazayı haber alır almaz Olympos'tan aşağı inmişti, ancak yanına vardığında oğlu çoktan ölmüştü. Aphrodite ağlayarak oğluna sarıldı. Adonis'in ölümüyle Aphrodite'in yanı sıra periler ve bir çok tanrıça göz yaşları döktüler, yas tuttular. O günden sonra Adonis'in öldüğü günün anısına Adonis'i sevenler yas tutmaya başladılar..ta ki doğduğu güne kadar. Bu yüzden, neşeli ve rengarenk geçen ilk bahar ve yaz mevsiminden sonra kasvetli ve hüznü sonbahar ve kış gelir. Bu mevsimler Aphrodite ve perilerin Adonis'in yasını tuttıkları dönemdir.

MEDUSA EFSANESİ

Medusa, yaşamına çok güzel bir genç kız olarak başlamıştır. O kadar güzeldir ki, tanrıçaların kıskançlığını üzerinde toplamış, tanrıları da peşinde koşturmuştur. Tanrıça Athena (Zeus'un en çok sevdiği kızı) onu çok kıskanmaktadır. Denizlerin tanrısı Poseidon ise Medusa'ya hayrandır. Başlı öylesine dönmüştür ki, bir gün Athena'nın tapınağında, Medusa'ya zorla sahip olur.

Bu durumu kendisi için aşağılayıcı bulan Athena, Medusa'yı gorgon yaparak cezalandırır. Çok kırkinleşmiş, saçları yılanla dönmüştür, yüzüne bakanlar taş kesilmektedir. Medusa, insan olduğu için ölümlüdür. Athena, Medusa'yı gorgon yapma cezasını az bulur ve Perseus'la iş birliği yaparak Medusa'nın başını kestirir. Başlı

kesildiği anda Medusa'nın Poseidon'dan olma çocukları pegasus ve Chrysar gövdesinden dışarı fırlarlar. Medusa'dan sıçrayan kan damlaları Libya çöllerine düşer ve birer yılanla dönüşürler.

Perseus, Medusa'nın kesik kafasını alıp gider. Athena ise, Medusa'nın derisini yüzüp, Aegis'in markası yapar. Medusa'nın iki damla kanını Erichtonius'a hediye eder. Bu iki damla kandan biri öldürücü zehirdir, diğeri ise panzehirdir, tüm hastalıklara deva olmaktadır.

SÜMBÜL ÇİÇEĞİ

Kral Amyklos'un, Hyakinthos adında çok yakışıklı bir oğlu vardı, Apollon da onun bu güzelliğine hayran olmuştu, kısa sürede genç delikanlı ile Tanrı Apollon çok yakın dost olmuşlardı. Boş zamanlarında Eurotas'ın çiçekli kıyılarında, çimenler üzerinde disk atarak birlikte vakit geçirirlerdi. Bir gün gene her zamanki gibi disk atmaya gitmişlerdi. Hyakinthos'a deli gibi asık olan, kelebek kanatlı güzel Zephiros (Batı rüzgarı) onların bu kadar yakın olmalarını çekemiyor, adeta kıskançlıktan kuduruyordu. Zephiros, gemicilerin en çok sevdiği rüzgar olduğu halde artık görevini yapmıyor, hatta kıskançlığının neden olduğu öfke ile gemileri kayalara bile çarpıyordu. Kıskançlıktan ne yaptığını bilmez bir hale gelmişti. O günde kuvvetli bir

esintiyle Apollo'nun fırlattığı diskin yönünü değiştirdi. Ve disk hızla genç Hyakinthos'un kafasına çarptı. Zavallı delikanlı kafasında kanlar akarak yere yuvarlandı, Apollon bu felaket karşısında deliye dönmüştü. En sevdiği dostunu çok kötü yaralamıştı. Hyakinthos'un yaralarına oğlu Askleipos'un en etkili ilaçlarından koydurdu ama fayda etmedi, zavallı Hyakinthos çok kan kaybetmişti ve oracıkta can verdi. Bunun üzerine Apollon onu her ilk bahar açan sümbül çiçeğine dönüştürdü.

İNSANIN YARATILIŞI

Titan İapetos'un dört oğlu olmuştu. Bunlardan Menoitios ve Atlas; Zeus'a başkaldıran Titan'larla beraber olduklarından cezalandırılmışlardı. Menoitios hainliğinden ve ölçsüz cüretinden dolayı Erebes'e daldırılmıştı. Atlas ise dünyanın öbür ucunda ve Hesperides'lerin önünde omuzlarına gök kubbesini yüklenerek ayakta beklemek cezasına çarptırılmıştı. Diğer iki kardeş Prometheus ve Epimetheus'un kaderleri daha farklı oldu. Her ikisi de insanın yaratılışında önemli rol oynadılar.

Olympos tanrılarının kudretine ve kuvvetine

karşılık, Prometheus'ta kurnazlık ve zeka vardı. Titanların meşhur isyanları sırasında tarafsız davranan bir Titan olduğu halde baş tanrı kendisine başkaldırmadığı, tersine saygı gösterdiği için Prometheus'u, Olympos'a, ölmeyenler arasına kabul etmişti. Fakat kendi ırkını mahveden Zeus'a karşı içinde büyük bir kin ve öfke olan Prometheus, tanrıların inkar edecek, onları hiçe sayacak ve işleyecekleri kötülüklerle en vahşi hayvanlara bile taş çıkartacak, dünyanın başına bela olacak bir mahluk'u, insanı yaratarak intikam almaya karar verdi.

Prometheus ilk insanı, çamuru göz yaşlarıyla karıştırarak yarattı. Buna aslanın gücünü, tavusun kibri, tilkinin kurnazlığını tavşanın ürkekliğini kattı. Fakat insan çıplaktı, kendisini koruyacak hiçbir şeye sahip değildi. Doğduğu günden itibaren acıları, üzüntüleri ve bitmek bilmeyen ihtiyaçları başlıyordu. İlk insan çiğ meyvelerle, kanlı etlerle beslenip, elbise yerine bitkilerin yapraklarına sarılıyordular. Güneşin faydalarını bilmeden

kendilerini karanlık oyuklarda saklıyorlardı. Yarattığı mahluklara acıyan Prometheus, insanları daha iyi bir şekilde yaşatabilmek, vahşi hayvanlara karşı etkili silahlarla koruyabilmek, toprağı sürmeye yarayacak gerekli aletleri elde edebilmek için onlara madenleri işlemeyi ve ateşi vermeye karar verdi.

O günden itibaren insanlar ateşin yardımıyla daha iyi yaşamaya başladılar. Yiyeceklerini pişiriyorlar, soğuk havada ısınıyorlar, karanlık mağaralarda çıralı odunları yakarak birbirlerinin yüzlerini görüyorlardı. Fakat bir süre sonra nerden geldiklerini unutarak kendilerini tanrularla eşit tutmaya başladılar. Zeus onların böyle şımarık davranacaklarını önceden tahmin ettiği için onlara ateşi vermemiştir. Kendi haberi olmaksızın insanlara ateşi hediye ettiği ve onları şımarttığı için Prometheus'a kızarak onu Kafkas dağlarının en yüksek tepesine gönderdi ve

ateşin, sanayinin tanrısı Hephaistos'tan onu yalçın kayalara çakmasını istedi. İlahi demirci istemeyerek Zeus'un bu emirine boyun eğdi ve Prometheus'un kollarına, ayaklarına kırılmaz zincirler geçirerek onları sıkıca kayalara çaktı. Prometheus'un cezası bununla da kalmadı.. her sabah, kıocaman bir kartal kanatlarını açarak süzülüyor ve gelip Prometheus'un ciğerlerini yiyordu. Bu vahşi hayvan sivri tırnaklarını Prometheus'un göğsüne batırıyor ve korkunç gagası ile ciğerini didikliyordu. Akşama kadar yediği ciğer, gece, sabaha kadar tekrar bitiyor, çoğalıyor eski haline geliyordu.

Bu işkence tam bin sene sürecekti. Fakat otuz sene sonra Zeus Prometheus'a acıdı ve onu affederek tekrar ölümsüzler arasına Olympos dağına aldı.

İLK KADININ YARATILMASI

Prometheus'un kurnazlıkla çalarak insanlara verdiği akıl, onları şımartınca Zeus o zamana kadar yalnız erkeklerden ibaret olan insan topluluğuna ceza vermek istedi ve onlara kadını gönderdi. Zeus, oldukça başarılı bir usta olan oğlu Hephaistos'tan kadını yaratmasını istedi. Hephaistos babasının isteği üzerine çamuru su ile yoğurdu ve görenleri şaşırtacak güzellikte bir kadın vücudu yarattı. Olympos'ta oturan tanrıçaların en güzel olan ve kendi karısı olan Aphrodite'in vücudunu model olarak kullanmıştı. Heykel bitince onun kalbine ruh yerine bir kıvrılcım koydu. O zaman heykelin gözleri açıldı. Kolları bacakları kıpırdamaya ve dudakları konuşmaya başladı. Onu süslemek için bütün tanrılar ve tanrıçalar yardım ettiler. Herkes kendisinden ona bir şey armağan etti ve ona Rumca "bütün armağan" anlamına gelen Pandora adını taktiler. Athena, ona güzel bir kemer, süslü elbiseler verdi. Letafet perileri Kharites, beyaz göğsüne parlak altın gerdanlık taktiler. Aphrodite, başına güzellikler saçtı. Güzel saçlı Horalar, ilkbahar çiçekleriyle onu süslediler. Hermes, Pandora'nun kalbine, hıyanet ve aldatıcı sözler yerleştirdi. Zeus da, ona esrarlı bir kutu armağan etti ve ona dedi ki: "Sakın verdiğim kutuyu açma, içindeki iyi şeyler uzaklara kaçır ve onların yerine fenalıklar gelir, seni rahatsız ederler. Bu kutuyu iyi sakla bütün insanların saadeti ve felaketi bu kutunun açılıp açılmamasına bağlıdır." Böyle dedikten sonra baş tanrı ilk kadını yeryüzüne indirdi ve Prometheus'un kardeşi

Epimetheus'a gelin olarak gönderdi. Prometheus kardeşine Zeus'dan hiç bir şekilde hediye kabul etmemesini tembih ettiği halde, Pandora'nın güzelliğine hayran kalan Epimetheus öjüdü tutmadı ve onunla evlendi.

Pandora da tıpkı tüm kadınlar gibi doğuştan meraklı olduğundan, dünyaya gelir gelmez kutunun içinde ne olabileceğini düşünmeye başladı ve Zeus'un uyarısını unutarak kutuyu açtı. Kutunun içindeki hastalık, keder, ıstırap, yalan, riya gibi, insanları rahatsız edecek ve onları felakete sürükleyecek ne kadar kötülük varsa hepsi açılan kutudan kuşlar gibi uçtular. Pandora hatasını anlayarak biraz sonra kutuyu kapadı ancak, kutuya kapatılan kötülüklerin arasında, insanları yaşatacak, teselli edecek "ümit" de vardı. Fakat ümit dışarı çıkamamış kutuda kalmıştı..

Böylece Zeus ilk kadını, beraberinde kötülüklerle dolu bir kutuyla yeryüzüne yollayarak insanlardan intikam almıştı.

Daeya

KARANLIKLAR DÜNYASI

BÜYÜCÜ: SİHİRBAZLAR SEFERİ

*Kutsal bir kitap
Tıpkı bir yontucu gibidir;
Kişinin ruhunu
Derinden derine yontarak
Kendi fikirleriyle şekillendirir.*

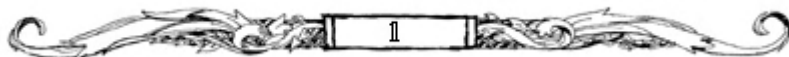
Norman B. - Normdan Sapmalar (Deviations from the Norm)

KÂTİP SÜLEYMAN EFENDİ

KISIM I – ARAYIŞ

**ANADOLU - BURSA
YIL - 1457**

“...Çalışmalarını kolaylıkla sürdürebilmek için; 1090’da İran’ın Kazvin bölgesinde, yüksek bir tepenin zirvesine, sarp kayalıklarda Alamut Kalesi’ne çekildi. Orasını yeniden onarttı. Çevresinde toplananlara kendisinden olanları mutluluğa kavuşturmak, ölümsüzlüğe ulaştırmak, cenneti yeryüzünde kurmak için görevlendirildiğini ve bu görevle ilgili bütün yetkileri özel olarak tanrıdan aldığını etkileyici bir dille anlatmaya koyuldu.

Onlara, daha önceden dövülmüş haşhaş katılmış bal şurubu içirip, kendilerinden geçirttikten sonra, türlü çiçeklerin bulunduğu havuzlu bir bahçeye taşıtırdı. Bu bahçede yarı çıplak genç, güzel kadınlar dolaşır; ayılmaya başlayan erkeklerin çevresinde gezer, onları güzellikleri ile cezp eder, sonra bir bardak şurup daha vererek yeniden bayıltırlardı. Yeniden bayılan kişi, gene ilk bayıldığı yere götürülür, ayılincaya kadar öylece bırakılırdı. Ayıldıktan sonra, ayılan kişiye, gördüklerinin gerçek olduğu, düş olmadığı ve sonsuza kadar orada yaşayacağı söylenirdi... ”

Bulunduğu masanın bitişiğindeki ocaktan çıkan kıvılcımlar ve ince alevler, odanın içersindeki gölgeleri raks ettirmiş gibi şekilden şekle sokarken, ocağın hemen yanındaki masasında turunculara boyanmış çüppesiyle oturan Kâtip Süleyman Efendi elindeki kaz tüyü kalemmini kenara bıraktı. Deminden beri üzerine yazmakta olduğu koyun derisini eline aldı. Üzerine yazmış olduğu Osmanlıca harfler en kadim alfabeyi kısıkandırıcasına derinin üzerine işlenmişti. Öyle ki yazılar derinin üzerinde, kış vakti dağlardan aşağılara sızan kar sularını toplayarak, sarp vadilerin arasından ince ince süzülen ve yeni doğmuş bir pınar gibi akıyordu.

Osmanlı alfabesini bir yana bırakacak olursak, kâtipin el yazısı da takdire şayandı. Velhasıl kelim kendisi Bursa'nın ve Osmanlı Hanedanlığının gelmiş geçmiş en büyük kâtiplerinden biriydi. Kâtip Süleyman Efendi, kâtipliği kadar ehli İslam âlimliğiyle de ünlü bir din adamı olarak bilinirdi.

Allah'ın yolu ise insana, görmesi gereken bazı meseleleri uyurken, uyanıkken ve ibadet ederken gösterirdi. Arap yarımadasından esen sam yelleri ehli İslam zatlara pek çok kez olanlara

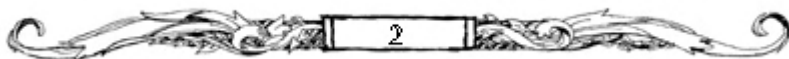
dair bilgiler ve olması gerekenlere dair emirler vermektedir. Bu sayede İslamiyet yükselmekte, saflarını her daim genişletmekteydi.

Kâtip Süleyman'a da zaman zaman bazı ilhamlar verilmekteydi; lakin onun gördüğü ve görmekte olduğu şifreler yerine, kâtipi delirtecek seviyeye ulaştırmıştı. Gaipten sesler, ne uyku ne de uyanıklık olarak tabir edilebilecek bir nokta da başından geçen olaylar ve hatta etrafındaki her şey oldukça farklıydı. Kişiler ve mekânlar daha önce hiç olmadığı ve olmaması gerektiği gibiydi. Kâtip Süleyman Efendi için birkaç senedir bu olaylar silsilesi bu şekilde devam etmekteydi.

Elindeki deriye son bir bakış attıktan sonra başını olumsuz anlamda iki yan sallayan kâtip, dirseklerini dizinin üzerine yerleştirdi. Yaşlı ve kırışmış eliyle sakalını sıvazladı.. Ocakta cayır cayır yanan odunlara odaklanmış ve yaşadıklarına bir anlam vermeye çalışıyordu.

Gördüğü sanrılar, rüyalar, şifreler zaman zaman diniyle örtüşmeyecek noktalara da değinmekteydi. Hatta bazen kendisini acımasızca cezalandırıyorlardı. Özellikle bu görümler kâtipin iradesini gerçekten zorluyordu.

Korku... Sayısız insan gökyüzünde ve tarifsiz bir korku içersinde... Gök bilinmez, sonsuz bir noktadan almış başını ve kilometrelerce aşağıya uzanıyor. Yer gözüküyor; fakat seçilebiliyor. İki kısma ayrılmış... Cennet ve cehennem... İkisini ayıran tek şey ise gökten görülebilen ince bir ufuk çizgisi...

Karmaşa... Gökyüzündeki bekleyiş öyle uzun ki insan ömrü bunun karşısında bir parmak şıklatması kadar basit kalıyor... Ve karmaşa hat safhadayken o kısacık yaşam boyunca yapılanlar, şimdi bu sonsuz bekleyişi bir noktaya taşıyacak. Ne olacağı belirsiz...

Ve söz...

Göğün bilinmeyen bir noktasından, herkesin işitebileceği bir dilde şu sözler söyleniyor:

“Siz, Âdemoğulları... Bizler görüyoruz ki siz şimdi bizim sizi görmek istediğimiz noktadan çok uzaksınız. Size denmedi mi, tek marifetiniz hakkıyla yaşayabilmektir. Marifetiniz bu muydu sizin? Çoğunuz fani dünya yaşantısını sonsuz yaşantıya tercih etmişsiniz.

Hatalarınız çok büyük. İşte şimdi, sizi arındıracak olan yaklaşıyor”

Sözlerin ardından uzaklardan görülmemiş, duyulmamış bir hızda ve büyüklükte bir fırtına insanlara yaklaşmaya başlıyor:

“Birlik olun... Fani dünyada yapamadığımızı yapın. Ancak bu, sizi büyük fırtınaya karşı kurtarabilir. Birlik olursanız cehennemden sonsuz acısından korunabilirsiniz. Şüphesiz ki ‘O’, bağışlayan ve affedendir...”

Fırtına, müthiş bir hızla yaklaşmaya devam ederken, insanların bir kısmı birbirlerine sımsıkı sarılarak söylenenleri yerine getirmeyi deniyor. Fakat pek çoğu son emri dahi reddediyor. Herkesin kendince yalanlarına bir açıklaması olsa da nihayetinde gerçek birlik sağlanamıyor.

Fırtına, insanları içine alıp pek çoğunu cehennemden çukurlarına savururken, pek az kimse cennete gitmeyi hak edebiliyor.

Ve herkes ödülünün bedeliyle aynı olduğu tek bir sözü sonsuz göğe haykırıyor...

“İnsanlık!”

İnsanoğlu birlik olamamak ile bir kez daha son ve en büyük günahını işliyor...

Fakat başından geçenler her ne olursa olsun, Kâtip Süleyman Efendi hak yolundan ayrılmamıştı. Bunda elbette ki inandığı dine olan sarsılmaz bağlılığı ve buradan ileri gelen sağlam bir kader inancının büyük etkisi vardı.

Şimdiye kadar kâtibin bildiği kadarıyla, bir kişi dışında cemaatten hiç kimse de bu sanrılardan haberdar olmamıştı. Kâtip, kimseye başına gelenlerden bahsetmemişti ve şanslıydı ki yaşadıkları dışarıdan fark edilecek bir boyuta ulaşmamıştı. Öyle ya, onun bu sanrılarında haberdar olan tek kişide, Celal bin Mahmud isimli sıradan bir cemaat müridiydi. Kâtibin durumunu çözdükten sonra, ona bunun saklı kalmasını salık vermişti. Çünkü cemaat bu durumu hayra alamet olarak görmeyebilirdi. Zaten Celal bin Mahmud, bu durumu fark ettikten sonra, Bursa’dan ayrılmış ve İslambul’a gitmişti.

Gidişinden sonra Celal bin Mahmud, defalarca Kâtip Süleyman’a uyurken rüyalarında ve uyanırken gâipten suretlere bürünerek görünmüştü. Ona birçok kez saklı olmaktan, birlik olmaktan ve uyanmaktan söz etmişti.

Kâtip Süleyman, bunlara hiçbir anlam veremiyordu. Düşünmesi ya da odaklanması gereken neydi bilmiyordu. Belki birilerine bahsetse, başından geçenlerin bir çözümü bulunacaktı. Otuz yılı aşkın zamandır kâtiplik yapıyordu; lakin kâtiplik zihni oldukça yoran bir meslekti. Belki zihinsel bir yorgunluk ya da hastalık söz konusuydu. Hatta hastalığına teşhis konulabilir, mümkünse yol dönüşü olmayan bir noktaya varmadan kâtip tekrar eski haline dönebilirdi.

Kâtip ne zaman bunları düşünse, zihninin sancıları artıyordu. Bu asla ve asla doğal bir şey değildi; lakin esasen önemli olan şeydu ki ne zaman kendisine fısıldananları dinlemeye ve düşünmeye kalkışsa, düşünceleri derinlere, belki hiç olmaması gereken yerlere, belki de gerçekte olması gereken yerlere kayıyordu. Bu düşünce nöbetleri baş gösterdiğin de Kâtip Süleyman'ın iki gözünün arasının ağrımaya başlıyordu. Düşünmeye odaklandıkça daha derini görebiliyordu. Bu onun kendi keşfettiği bir şeydi. Bu keşfi, kimi zaman onu tüketen hastalığının bir tetikleyicisi olarak görünürken, kimi zamansa onu aydınlatan, dünya görüşünü genişleten bir ilaç olarak görüyordu. Kâtip Süleyman Efendi, bu iki düşüncenin arasında adeta makasa alınmıştı. Seçeceği yol onun geleceğini şekillendirecekti; eğer gerçekten seçmek gibi bir şansı varsa tabi...

Kâtip Süleyman Efendi başını kaldırdı. Saatlerce düşündükten sonra aklında kalan son kelimeleri yüksek sesle söyledi;

“İşte tam bu noktada, aklıma gelen sözcük ‘birlik olmak’... Diğer bir anahtar kelime ise uyanmak... Uyanmak her nasıl bir tabirse, anlaşılan o ki ben uyanmamışım ve

uyanamıyorum. Uyanmak, birlik olmakla mı mümkündür? Peki, bu öngörüğü doğruymuş gibi kabul edecek olursak, ben kiminle birlik olacağım. Kendimi insanlardan saklarken aynı zamanda nasıl onlarla birlik olabilirim? Ve birlik olmaktan kasıt tam olarak nedir?”

Kâtip derin bir iç çekti. Elini geniş sakalının üzerinde gezdirdi. Artık daha derin düşünemeyeceğini anladığında biraz olsun uyumaya karar verdi. Bir vakit uyuduktan sonra tekrar uyanacak ve şafak sökene değin devletin doğudan getirttiği ve Bursalı kâtiplere vererek çoğaltmalarını istediği İslami yazıtlardan bir cüz daha yazacaktı.

Kâtip Süleyman Efendi çalışma odasından yatağının bulunduğu odaya geçti. Yorgun bedenini yorganının altına soktu, başucundaki mumu söndürdü. Günü tüm yorgunluğunun üzerine bindiği gözleri karanlığı izlerken aklına gelen son sözler Celal bin Mamhud'a aitti...

“Eski adıyla Konstantinopolis... Zamanı geldi ve artık orası İslam'ın memleketi olacak. Sultan Mehmed genç bir komutan ve bir evliya. İsmi Kur-an'da geçiyor ve bize de haber edildi ki hem bu âlemden hemde öbür âlemlerden müttefiklerimiz savaşta yanımızda olacak. Emir vakidir ki cihat ordusu zora düştüğü zamanlarda tıslımlarımızla ordumuza yardımlarda bulunacağız”

Ve derin pekte huzurlu olmayan derin bir uyku...

Kâtip Süleyman Efendi namaza durmak üzere, ön safta ve ezanı bekliyor. Ama üzerinde işlemeli muhteşem bir kaftan var. Ve sakalları da simsiyah, kemane bir burnu var ve yüzü kırışksız, tertemiz. Başında büsbüyük bir kavuk dururken, onun üzerinde Osmanlı Hanedanlığının nişanı var.

Burası bir camii değil sanki. Daha çok bir gayrimüslim ibadethanesini andırıyor. Ama muhteşem bir yapı... Yanındaki yaverine baktığında hemen cevap veriyor;

“Ayasofya duyduğumuz kadar varmış Fatih efendimiz...”

Kâtip Süleyman Efendi bir anda şaşırıyor. Fatih Sultan Mehmed’in bedenine bürünmüş olduğunu biraz sonra anlayacak...

Kâtip Süleyman cemaatle beraber ezanı beklerken biraz sonra başını sola çeviriyor, etraftakilerin kimler olduğunu çözmeye çalışıyor.

Başını çevirdiği yerde bir grup cariyeenin daha geride namazı beklediklerini görüyor. Padişahın gözleri cariyelerden birinin üzerinde kalıyor, sanki büyülenmiş gibi... Ama hemen sonrasında önüne dönüyor Süleyman Efendi.

Gözleri birdenbire faltaşı kesiliyor. Abdestinin bozulmuş olduğunu düşünüyor. Bir cariyeeye namaz ertesinde bakmamalıydım diyor kendi kendine...

Ve ezan okunmaya başlıyor bu sırada. Süleyman Efendi’nin acilen yeniden abdest alması gerek. Gerisine, abdesthanenin olması gerektiği yere bakıyor. Ama orası çok uzak ve cemaatin tamamı hazır bir şekilde namazı beklemekte...

Geriye dönüp abdestimi almalıyım diye düşünüyor önce Süleyman Efendi. Kim ne düşünürse

düşünsün, bunun bir önemi yok.

Ve geriye dönüyor, doğruca abdesthaneye doğru yürüyecek.

Ama tam bu sırada sultanın hemen arkasında, safta duran birisi başını yerden kaldırıyor, Süleyman Efendi’ye bakıyor.

Sultanın karşısındaki adam Celal bin Mahmud. Sıfatı aynı, duruşu aynı...

Süleyman Efendi daha ağzını açmadan Celal bin Mahmud tek eliyle kaftanını sağından açıyor, diğer eliyle de içeriği gösteriyor... Kaftanın içerisini...

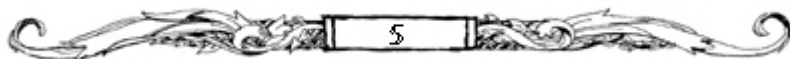
“Buradan buyurun sultanımız...” diyor Celal bin Mahmud. Kaftanın içi zifiri karanlık...

Süleyman Efendi duruma bir anlam veremiyor. Fakat sonra içeri başını kaftana doğru eğiyor.

Ve Sultan Mehmed cemaatin gözleri önünde kaftanın içine giriyor, bir anda ortadan kayboluyor...

Ulaştığı yer ise sanki bir cennet. Baldan ırmaklar önünde akarken huriler ve sevgililer önünden geçiyor Süleyman Efendi’nin. Hemen önünden akan ırmağa elini daldırıyor ve berrak sıvı ile tekrar abdestini alıyor.

Bu sırada arkasından birisi ona doğru yaklaşıyor. Başını çeviren Süleyman Efendi bu gelenin Celal bin Mahmud olduğunu görüyor. Alnında ise bir sembol var. Süleyman Efendi henüz bu sembolün ne olduğunu kestirememiş durumda.

**“İslambol’a ulaş ve bizi bul Süleyman.
Hemen yarın yola çık. Artık uyanışa çok yakınsın.
Yükseliş yolu artık önünde açık, duruyor...”**

Celal bin Mahmud, Süleyman Efendi’ye bunları söyledikten sonra ona daha da yaklaşıyor. Süleyman Efendi ayağa kalkarken Celal bin Mahmud’un görüntüsü onun içinden geçiyor ve bir anda yokoluyor...

Kâtip Süleyman bu semavi ortamda nasıl bulunduğunu, Celal bin Mahmud’un ona ne söylemeye çalıştığını düşünürken etraf altını bir ışıkla kararıyor.

Ve Kâtibin o altını kutsallığın içinde gördüğü son şey ise bir sembol... Demin Celal bin Mahmud’un alnında da görmüş olduğu ve anlamını çok iyi bildiği bir sembol...

Kâtip Süleyman uyandığında odanın ortasındaki ocağın içinde yanan kömürler sönmüş ve ocağın önünü ince turuncu çizgiler çizmişti.

Kâtip yatağından kalktı. Yatağının kenardaki mumunu yaktı. Tekrar düşüncelere daldı. Rüya kâtibi çok derinden etkilemişti. Her saniyesi aklında canlanıyordu rüyanın. Sanki gördüğü her şeyin altında ayrı bir anlam yatıyordu.

Ve kâtip saatlerce rüyasında gördüklerinin anlamını düşünmeye yordu kendisini. Gözünde damla uyku yoktu. Sadece düşünüyordu, düşünüyordu, düşünüyordu.

Öyle ki, Kâtip Süleyman’ın zihni şimdiye kadar inandığı gerçeklere karşı adeta eşsiz bir mücadele vermekteydi.

Ve kâtip gün ağarmaya yakınken İslambol’a gitmeye karar verdi. Oraya nasıl gideceğini henüz bilmiyordu. Fakat rüyasında denmişti ya, yol önünde açıktı. Ve yükseliş yolu her ne idiye, ona bu yolu gösterecek bir işaret mutlaka bulunurdu.

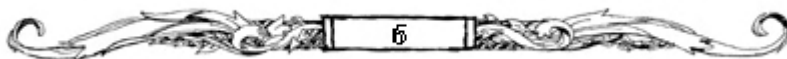
Şafak sökmeden evvel Kâtip Süleyman yolluğunu topladı ve evinden ayrıldı. Onun ayrılışından kimsenin haberi olmadı.

Ve tek başına at sırtında günlerce yol almaya başladı kâtip.

Yükseliş yolu önünde açıktı, yeter ki bu yolda yürüyebilmeyi bilsin...

Hakan “Eldarin” Arslan

Dikkat: Aşağıdaki metin kan ve şiddet içerebilir. Bu konularda bir hassasiyetiniz varsa lütfen okumayı burada kesin.

Selamlar,

Mundus Tenebrae'de, Karanlıklar Dünyası'na ait öyküler bulacaksınız. Bu öykülerde, White Wolf'un bu dünya için çizdiği sınırlara, tanıttığı kişilere ve yazdığı kronolojiye sıkı sıkıya bağlı kalmak gibi bir amaç gütmедim. Her ne kadar resmi kaynaklarla örtüşen bilgiler bulunsa da, bu bölümde yazılanları tamamen gayriresmi olarak değerlendirin.

İyi okumalar...

BÖLÜM 2 – Elysium'da Bir Gece

Her hafta olduğu gibi, bu gece de epey meşguldü Levi Mişroy. Elysium'un Evsahibi olarak, Cumartesi geceleri, İzmir gecelerinin bilinmeyen efendilerini ağırlamakla yükümlüydü. Aslında işlerin çoğu çoktan halledilmişti; ama mükemmeliyetçi gözlerden kaçmayacak en ufak düzenlemelerle her zaman kendisi ilgilenirdi. Toreador klanından olan bir Prens'in² hükmü altındaki bir şehirde yaşamının nadir kötü yönlerinden biriydi bu.

En sona, yapmaktan en hoşlanmadığı işi bırakmıştı. Elysium vazifesi gören otelin duvarlarında asılı olan sayısız tablonun üzerinde toz kalıp kalmadığını kontrol etmekteydi. Kendisi de Prens ile aynı klana mensup olsa da, kesinlikle onun gibi hastalık derecesinde titiz bir kişiliği yoktu. Yine de, iyi bir evsahibi olarak, mercek camlı monokluyla³ tüm tabloları kontrol etmesi gerekiyordu.

Haftalık toplantının başlama saati olan geceyarısına yaklaşık bir saat kala tüm işlerini bitiren Mişroy, keçi sakalını sıvazlayarak etrafa son bir kez göz gezdirdi. Kontrol etmek için, listesini kafasında tekrar saydı: Koltukların minderleri iyice kabartılmıştı, malum ikram ve onları sunacak kişiler yerli yerindeydi, tablolar kontrol edilmişti... Yüzünde bir memnuniyet ifadesiyle ellerinin üç parmağını yeleğinin ceplerine sokarak, misafirleri karşılayacağı resepsiyon bölümüne yöneldi. Elysium, son elli yılın en önemli, en anlamlı gecesine hazırdı.

Büyük Efes Oteli'nin önüne yanaşan siyah Audi'nin şöförü, arabayı iyice yanaştırma zahmetine katlanmadan arabadan indi ve arka kapıyı açtı. Araçtan inmekte olan kadının elbisesinin derin yırtmacından görünen

bacağı, sanki antik bir Roma heykelinin parçasıymışçasına kusursuzdu. Siyah renkli, simli gece elbisesinin şıklığını inci bir kolyeyle tamamlamış ve saçlarını sıkı bir topuz yapmış kadının bir asilzade olmadığını kimse iddia edemezdi. Aracın diğer kapısından çıkan esmer, ince uzun adam, kavalyselik yapmak üzere bayanın yanına geldi ve kolunu ona sundu. Yüksek topuklu ayakkabının ritmik sesleri eşliğinde otelin merdivenlerini çıkan ikili, doğruca girişin yan tarafındaki çimenlik alana yöneldi. Elini kavalyesinin kolundan alan kadın, bu zamana kadar defalarca yaptığı bir hareketi yapmaya koyuldu. Sol elinin işaret ve baş parmaklarını bir hilal şekli oluşturacak şekilde kıvrıdıktan sonra diğer elinin işaret parmağının ucunu, bu iki parmağın arasındaki deriye dayadı. Böylece eliyle kabaca bir epsilon sembolü oluşturmuştu. Bu sembolü oluşturur oluşturmaz gözden kayboldu ve içeride, otelin lobisinde belirdi. Loş bir şekilde aydınlatılmış olan lobi, İzmir gecelerinin gerçek sahiplerini ağırlamaktaydı.

“Aman efenim, aman efenim, kimler gelmiş... Şeref verdiniz Ruya Hanım.”

Levi Mişroy, bu en kıymetli misafirini karşılamak için yanına kadargelmiş, kadının ince ve narin eline bir öpücük kondurmuştu. Rüya, bu şık karşılamayı, yüzünde Levi Mişroy'un bariz Yahudi aksanından dolayı oluşan gülümsemeye ve zarif bir reveransla yanıtladı.

“Seni görmek güzel Levi. Bunca senedir, seni evsahibi seçtiğimiz için bizi bir gün bile yanılmadın.”

“Size layık bir gece geçirebiliyorsanız ne mutludur bana Ruya Hanım.”

Prens'in geceye katıldığını farkeden davetlilerin ilgisi şaşmaz bir şekilde Rüya'nın üzerine toplanıyordu. Hem korkuyla karışık saygı hem de Rüya Ülgen'in ismiyle müsemma güzelliğine hayranlıktı bu ilginin sebebi.

Prens Rüya, gördüğü ilgiden her zamanki gibi son derece memnun şekilde, bir yanında evsahibi, diğer yanında kavalyesi Cenk ile davetlilerin arasında yürürken selamları kabul ediyor, ufak şakalaşmaları da ihmal etmiyordu. Kalabalık arasında, siyah takım elbisesinin ve papyonunun içinde bir oyuncak bebeğe benzeyen Furkan'ı görünce durdu ve hafifçe çocuğun yanağını okşadı.

"Nasılsın bakalım küçüğüm?"

"İyiyim Rüya Hanım."

Furkan, hem Prens'i hem de klanının lideri olan kadını, suratında beliren donuk gülümsemesinin ardından cevaplamıştı. Hemen yanındaki atası⁴ Semra, elini çocuğun omzuna atarak ekledi:

"Ve size, ilginiz için çok teşekkür ediyor, öyle değil mi Furkan?"

Önce atasına ardından Prens'e bakan Furkan başını olumlu anlamda salladıktan sonra önüne eğdi. Daha sonra Rüya ve refakatçileri, kırmızı halıyla bezeli spiral merdiveni kullanarak bir üst kata çıktı. Prens ve Cenk, doğrudan toplantının yapılacağı salona geçti; fakat Levi Mişroy, üst katın korkuluklarından, aşağıdaki davetlilere hitap etti:

"Sayın davetliler, Ruya Hanım konferans salonundaki yerini almıştır. Lütfen icabet buyurunuz."

Lobideki davetliler yavaş yavaş konferans salonuna doluyorlardı. Başta Prens Rüya olmak üzere, şehrin primojen⁵ konseyi, amfi düzeninde tasarlanmış konferans salonunun en ön sırasındaki yerlerini almışlardı. Evsahibi Levi ise sahnedeki kürsünün arkasında sabırla davetlilerin yerleşmesini bekliyordu. Nihayet herkes yerini aldığı anda Levi Mişroy, konuşmasına başladı:

"Baylar ve bayanlar. Hepinizin de malumu olduğu üzere, bu gece camiamizin mühim gecelerinden biridir. Muhterem Rüya Hanımefendi'nin izniyle, üç yenidoğan, bu gece aramıza katılma şerefine..."

Çalmaya başlayan bir cep telefonunun sesibiranda evsahibinin suratının hoşnutsuzlukla dolmasına yol açsa da, telefonun bir primojene ait olduğunu görünce konuşmasına devam etti.

"... nail olacaktır. Şimdi, izninizle, Rüya Hanımefendi'ye sözü devretmek isterim."

Davet üzerine, oturduğu protokol koltuğundan doğrulan Prens, sahneye çıkmak üzere merdivenlere ilerlerken, az evvel telefonu çalan Tremere primojeninin telefonla konuşur halde yerinden kalkıp hızlı adımlarla salonun dışına doğru gittiğini gördü. Adamın arkasından kısa bir süre baksa da yürümeye devam etti. Kendisine destek olmak için yaklaşan evsahibinin uzattığı eli kabul ederek basamakları çıkmaya başladı. Salondaki tüm bakışları kendi üzerinde topladığının farkındaydı ve bunun keyfini çıkarmak için olabildiğince yavaş hareket ediyordu.

Levi'nin eşliğinde kürsüye gelen Prens Rüya, İzmir'deki Camarilla⁶ varlığını oluşturan yaklaşık otuz vampirden oluşan gruba göz gezdirdi. Bu topluluğu kendi eseri olarak görüyordu hep. Aslında çok da haksız değildi. Bundan yaklaşık 120 sene evvel, İstanbul'daki Camarilla topluluğuna mensup yenidoğanlardan biriyken şimdi kendi hüküm alanı olan bir Prens olmuştu.

"Topluluğumuzun değerli mensupları..."

diye başladı söze, kendini düşüncelerinden alarak. Konuşurken sallanan iri halka küpeleri, zaten büyüleyici olan güzelliğine ayrı bir güzellik, bir kadınsılık katıyordu.

"...Bugün şehirde hüküm sürdüğüm yıllar boyunca türümüzün varlığını sürdürmesi için çalıştım. Bize atalarımızdan miras kurallarımızı her şeyin üzerinde tuttum. Bu fırsatla sizlere de, kurallara uymakta gösterdiğiniz hassasiyetten dolayı teşekkür etmek istiyorum.

Aramıza en son katılan Furkan'dan bu yana tam 52 yıl olmuş. Yanlıışsam düzelt lütfen Semra? ”

Furkan'ın atası Semra, kendisini başıyla hafifçe onayladıktan sonra devam etti:

“Bu sürede dünya çok hızlı değişti ve İzmir de bu değişimden payını aldı. Bu değişikliklere paralel olarak, topluluğumuzun şehir üzerindeki nüfuzunu devam ettirmek, hatta arttırmak için, primojen konseyinin tavsiyesi üzerine, üç yenidoğanın aramıza kabul edilmesini onayladım. Ataları, bugüne kadar onların eğitimlerini verdiler ve artık aramıza...”

Az önce gelen telefon nedeniyle dışarı çıkmış olan Tremere primojeni, tekrar içeriye girmiş ve hızlı adımlarla sahneye doğru ilerliyordu. Prens, yine de konuşmasına devam etti:

“...katılmaya hazır olduklarını bildirdiler. Şimdi huzurumuzda, topluluğumuza bağlılı...”

Prens Rüya konuşmayı kesmişti; çünkü Tremere yerine oturmamış, dosdoğru sahneye yönelmişti. Prens'in yanına kadar gelerek kulağına eğildi ve eliyle ağzını kapatarak bir şeyler fısıldadı.

Levi Mişroy, çok ama çok kötü bir şeylerin olduğunu hemen anlamıştı; zira Rüya'nın yüzü öyle bir çarpılmıştı ki, ne Atatürk Kültür Merkezi'nde çıkan yangınların haberini aldığı anda ne de yaklaşık otuz yıl önce Selçuk'ta gerçekleşen tarihi eser talanlarını öğrendiğinde onun suratını böylesine hiddetli görmüştü. Bu arada, konferans salonuna derhal bir kakofoni hakim olmuştu. Herkes kendi arasında konuşuyor ve neler olduğunu öğrenmeye çabalıyordu.

“Sessizlik...!”

Prens'in buyurucu sesi, salonda hasıl olan gürültüyü bıçak gibi kesip atmıştı. Tekrar topluluğun ilgisini üzerinde toplayan Prens,

“İlgilenmem gereken önemli bir mesele olduğundan dolayı, kabul törenimizi ertelemek durumundayız. Katıldığınız için hepimize teşekkür ederim,” diye kestirip attı. Salon yavaş yavaş boşalırken, Tremere primojeniyle beraber sahnedeki inen Prens, diğer primojenlerin yanına

gelmişti.

“Korkarım ciddi bir sorunumuz var.”

Prens Rüya Ülgen, Levi'nin kendisine tahsis ettiği bir toplantı odasına girmişti. Burası, daha çok iş görüşmeleri için tasarlanmış bir odaydı. Odanın ortasında koyu renkli bir ahşap masa ve etrafındaki siyah deri kaplı ofis sandalyeleri bulunuyordu. Çabucak odaya giren ve baş köşedeki bir sandalyeye oturan Prens'i, şehrin primojenleri takip etti. Prens Rüya, herkes içeri girdikten sonra dışarı çıkan ve kapıyı kapatmakta olan Levi'ye seslendi:

“Levi, Cenk'i de içeri alır mısın lütfen?”

Bu zamana kadar, normalde asabi olan tabiatına uymayacak derecede sessiz olan Brujah primojeni Ali Kural sonunda kendini tutamadı:

“Bu bir primojen konseyi toplantısı, Rüya. Şerifin⁷ bu toplantıda ne işi var?” diye çıkıştı oldukça yüksek, neredeyse bağırır gibi bir sesle. Prens, onun bu tür parlamalarından ve kendisine hitabındaki saygı eksikliğinden gıcınmayacak kadar uzun süredir tanıyordu onu.

“Konu, şehrin ve türümüzün güvenliğini ilgilendirdiği için onun da burada olmasında fayda var, Ali.”

Ali Kural, lacivert takım elbisesinin zaptedemediği koca göbeğinin üzerinde kavuşturduğu ellerini inanılmaz bir şekilde yanlara açtı. Kendisini oldukça yaşlı gösteren görünüşü, göğüs hizasına kadar gelen gür, beyaz sakalı ve kel kafasının yarattığı bilge adam rolüne bürünmüştü bile.

“Öyle bile olsa, bu konu hakkında önce primojenler görüşür, daha sonra ve eğer gerek var ise, diğerlerinin bundan haberi olur. Yoksa ben mi yanılıyorum?”

“Bak, gerçekten şimdi zamanı değil Ali. Levi, lütfen...”

Hala kapıda bekleyen evsahibi, başıyla Prens'i onayladıktan sonra kapıyı kapattı. Ali Kural ise pes ettiğini belirtecek şekilde ellerini başının yanına doğru kaldırdı ve ayağa kalktı. Ellerini arkasında kavuşturup, masanın etrafında volta atmaya başladı. Sürekli homurdanıyordu.

Kısa bir süre sonra kapı tıklatıldı. Cenk içeri girip kapıyı kapattı ve Rüya'nın yanına ilerlemeye başladı. Ters ters Cenk'e bakmakta olan Brujah lideri, kinayeli bir üslupla ona seslendi:

"Aman Cenk Bey, lütfen şöyle buyrun, benim yerime oturun. Senin de duyman gereken çok önemli şeyler var. Senin gibi klanı bile belli olmayan bir..."

"ALİ, YETER!"

Rüya ile Ali Kural'ın bakışları birbirine kenetlenmişti. Bu kimbilir ikilinin aralarındaki kaçınıcı fikir ayrılığıydı.

"Tekrar hatırlatıyorum ki İzmir, benim hükmüm altında olan bir yerdir ve sözüme karşı gelmesine hoş bakmadığımı bilirsin. Şimdi lütfen yerine otur; zira dediğim gibi, durum ciddi."

Bunun üzerine Brujah, yavaş hareketlerle masanın etrafından dolaşarak sandalyesine gitti ve oturdu. Kinayeli üslubu ise yerli yerindeydi.

"Evet, saygıdeğer Prens'im. Seni dinliyoruz."

Bunun üzerine Prens, Tremere primojeni Mustafa Ak ile birlikte, büyücü klanın konağından bir cildin nasıl çalındığını anlatmaya koyuldu.

"Ama bu nasıl olabilir?"

Ali Kural'ın sesi düşünceliydi.

"O köhne konağın aynı zamanda bir chantry⁸ olduğunu nasıl öğrenmiş olabilirler?"

Muhtemelen odadaki herkesin düşündüğü tam olarak buydu; çünkü o evin gizli yönünü bilenler çok fazla değildi. Bu sırada Nosferatu lideri

Hamit, çoktan dizüstü bilgisayarını kullanarak olayın ayrıntılarını klanındaki bilgisayar uzmanı Fikret'e aktarmış ve durumu araştırmasını istemişti. Eski bir Osmanlı istihbarat subayı olan Hamit, bu konularda zamanın çok önemli olduğunu anlayacak kadar tecrübeliydi.

Prens başkanlığındaki konseyin beyin fırtınası yarım saati geçmişti. Akla gelen her türlü önlem alınıyordu; fakat konağın gizli doğası nedeniyle polisiye yöntemlere itibar edilemiyordu. Bu sırada, uzun süredir suskun olan Hamit konuştu:

"Emre Kartal..."

Odadaki herkes Hamit'e dönmüş, anlamaz bakışlarla ona bakıyorlardı.

"Adamımız Emre Kartal. Yanında bir kişi daha var Bora... ımmm"

Bilgisayarının ekranına bakıp emin olduktan sonra devam etti.

"... Barın. Evet Bora Barın. Tabii ki bunlar sahte isimleri. Kimlikler dört gün önce Ankara'dan, Yenimahalle nüfus dairesinden temin edilmiş. Bu ikisi, bugün dokuz uçağıyla İzmir'e inmişler ve Princess Hotel'de rezervasyonları var."

Konuşurken çarpık dişlerinden çıkan hırıltılar eşliğinde edindiği bilgileri verdikten sonra arkasına yaslanmış, diğerinden daha büyük ve sivri olan kulağının kıkırdağında takılı küpesiyle oynamaya başlamıştı.

Konseyin toplandığı odada kısa bir süre sessizlik hüküm sürdü. Kimseden bir itiraz duymayan Prens, son sözü söylemenin zamanı geldiğini anlamıştı.

"Öyleyse sayın konsey, bırakalım yenidoğanlar bağılıklarını kanıtlasınlar, öyle değil mi?"

Tüm konsey üyeleri bu fikir üzerinde sessizce uzlaşmışlardı.

¹ Elysium: Bir şehrin vampirlerinin buluşmak ya da önemli konuları tartışmak için kullandığı mekan. Bu mekan genellikle sanatsal, tarihi ya da entelektüel değeri yüksek olan bir yer olması muhtemeldir. Elysium konusundaki uygulamalar Prens'in hükmüne tabi olduğundan, mekan, düzenli buluşma olmayacağı, varsa sıklığı gibi konular farklı Prenslar'ın yönetimindeki yerlerde farklı olabilir.

Elysium'un Evsahibi: Bu mekanın düzeninden ve bir buluşma sırasında gerçekleşecek olaylardan sorumlu vampir.

² Prens: Bir hüküm alanı üzerinde söz sahibi olan vampir. Cinsiyetten bağımsız bir üvandır.

³ Monokl: Tek gözde kaş ile yanak arasına sıkıştırılan, çerçevesiz ve tek damlı gözlük.

⁴ Ata (She): Bir vampirin vampir olmasına neden olan mistik ritüeli (Embrace) gerçekleştiren vampir. Cinsiyetten bağımsız bir üvandır.

⁵ Primojen (Primogen): Klanlarını Prens

nezdinde temsil eden vampir. Prens tarafından aksine hükmedilmediği sürece primojen konseyinde her klandan bir temsilci bulunur. Etimolojik kökeni, Yunanca *primo* (ilk) ve *genes* (doğan) sözcüklerine dayanır.

⁶ Camarilla: Orta Çağ'ın sonlanmasından sonra hız kazanan ve daha organize hale gelen Engizisyon sırasında pek çok vampirin katledilmesi sonucu kurulan vampir birliği. Varlıklarını sürdürmek için gizlilik prensibini (Masquerade-Maskeli Balo) öne çıkaran bu birlik günümüzde halen varlığını sürdürmektedir.

⁷ Şerif (Sheriff): Bir hüküm alanı içerisinde geçerli olan kuralları uygulamakla yükümlü vampir.

⁸ Chantry: Beli bir amaç doğrultusunda ilerleyen ya da aynı birliğe dahil olan büyülerin buluşma/toplanma noktası. Tremere klanının kökünden büyücülere dayanması nedeniyle, o zamanın alışkanlığıyla kullanılmaya başlanan bu sözcük günümüzde de kullanılmaktadır.

BuRock
bsonbudak@gmail.com

SAF ÖFKE

Günün ilk ışıkları yüzüne vururken Muharrem yatağında son bir kere daha döndü, pencere pervazından vuran gün ışığına arkasını dönmesi, hemen çekyatının yanında duran küçük komedinin üzerindeki saat ile yüzleşmesini sağlamıştı. Birden üzerindeki ince yorganı atarak çekyatın üzerinde oturur konuma geldi ve hemen acele ve paniklemiş bir şekilde komedinin üzerindeki gözlüğünü aldı. Her zaman olduğu gibi gözlüğünün camlarını bile silmeden, gözlüğünü taktı, saati eline aldığı anda iş başlangıç saatine sadece iki dakika kaldığını gördü.

“Kahretsin bu saat neden çalmadı işe geç kaldım, ne yapacağım şimdi.”

Muharrem saati elinde bir kaç defa çılgınlar gibi salladı, saat çalışıyordu fakat alarmı çalmamıştı. Kontrolsüz bir şekilde bir anda saati duvara fırlattı ve saat bir “ÇİN !” sesi çıkarttıktan sonra paldır küldür yere düştü. Muharrem geç kalmanın şoku ile daha ne yaptığının bile farkına varamamıştı. Ne yaptığının farkına vardığında hemen gidip saati yerden aldı...

“Umarım bu sesi Makbule Hanım duymamıştır.”

Makbule Hanım dul ev sahibesiydi, asabi kişiliği ile tanınırdı, arkasından onun için çevredeki insanlar ve esnaf “Sürahi Hanım”, dışarı da oyunlar oynayan mahalle çocukları ise “Cadı Teyze” diye anarlardı. Çevredeki insanların değişlerine göre kocasının ölümünden sonra daha bir çekilmez olmuştu, bir de bütün mahallede dedikodu kaynağı olan kızı Ayla'nın evden ayrılışından sonra, kadın artık yalnızdı. Muharrem'in oturduğu tek oda, tek salonlu daire ile beraber, kendi kaldığı

dairesi vardı altı katlı apartmanda.

Muharrem bir yandan saate lanetler yağdırmaya devam ediyordu, bir yandan da takım elbisesini giyinmeye çalışıyordu. Bir anda gömleğinin ve pantolonunun ütüsüz olduğunu fark etti fakat, çok geçti artık. Muharrem patronuna ne diyecekti, patronuyla işte ilk altı ay önceden beridir hiç konuşmamıştı bile, pek çok kişide olduğu gibi onu görünce yolunu bile değiştiriyordu. Çok mecbur kalınca da, başıyla bir selam verip zoraki bir tebessüm ediyordu, bütün çalışanlara da aynısını yapıyordu hatta, bu sebeplerle insanlara selam vermek zorunda kalmasın, “günaydın” demek zorunda kalmasın diye, en erken o gelirdi işe. Onun geldiği saatte muhasebe bürosun da sadece temizlikçi kadın oluyordu, onunla hiç konuşmazdı zaten, diğer insanlarla ise iş dışında hiç konuşmazdı.

“İşe geç kaldım, patronun karşısına nasıl çıkarım, acaba işi mi bırakayım ? Yooo hayır olmaz, Makbule karısı beni hemen kapının önüne koyar!”

Bir sinir dalgasına daha kapıldı ve ütüsüz pantolonunu yere fırlattı, gömleğini giymişti kravatını da takmıştı, şimdi üzerinde gömlek altında ise boxer ile salonun ortasında paniklemiş bir haldeydi.

O an kapı çalmaya başladı, bu alacaklı gibi çalıştan direk Makbule hanım olduğu anlaşılıyordu.

“Muharrem o tıngırtı neydi ! Muharrem Allah'ın cezası açsana şu kapıyı !”

Bir anlık bir panikle kapıya doğru yöneldi, tam kapıyı açacakken, pantolonunu giyinmemiş olduğunu fark etti.

“Gggg geliyorum Makbule Hanım.”

Aceleyle pantolonunu giymeye çalışırken dengesi bozuldu ve yere düşme tehlikesi atlattı, Makbule Hanım hala kapıyı çalmaya devam ediyordu.

“Muharrem aç şu kapıyı !!”

Sonunda ev sahibesi kendi yedek anahtarı ile kapıyı açmak için anahtarı alt göze soktu, fakat muharrem bu sefer anahtarı kapıdan çekmemişti, iki anahtar birbiri ile çakışınca kapı açılmadı, kilit dönmüyordu. Muharrem bu sefer anahtarı kapının üzerinde bıraktığı için şükretti ve fermuarını da çekip hemen kapıya koştu ve Makbule hanım ile yüzleşmek için kapıyı açtı eski tahta kapı gıcırdayarak açıldı, hatta açılırken yamulmuş olan kapının alt tarafı iç gıcıklayıcı bir ses çıkardı. Muharrem bu iç gıcıklayıcı sestten ilk zamanlarda tiksindirilmişti, fakat şimdi bu sesi dahi, hayatındaki pek çok şey gibi kabullenir olmuştu, aynı ev sahibinin yaygaraları gibi.

“Bu buyur Makbule Hanım.”

Kapıyı tamamen açmamıştı sadece yarısına kadar araladı.

“İçerde ne yapıyorsun sen ! Hem bu saatte ne işin var senin burada !”

Kadın kapıyı tamamen açmak için ittiriyordu, fakat Muharrem kapının tamamen açılmaması için ayağını kapının arka tarafına koymuştu.

“Makbule Hanım unuttunuz galiba ben burada yaşıyorum.”

Kapıyı ittirmeye devam ederek...

“Aç bakiyim şu kapıyı, at mı koşturuyorsun içeride, evime bir zarar verdiysen bugün kapı önüne koyarım seni !!”

Bir an patronunun onu azarladığı, ona bağırdığı ve diğer çalışanların onun arkasından güldüğünü hayal etti. Sabah ortaya çıkan anlık öfkeye bir kere daha tutuldu. Muharrem'in bir anlık kapıyı ardına kadar açma hareketi, hala

kapıyı ittiren ev sahibesinin dairenin içine doğru düşmesine sebep oluyordu, kadın sendeledi.

Makbule Hanım : *“Ne yaptığını zann !!!”*
Muharrem anında araya girdi : *“Kapı önüne koyarsan koy yeter artık !!!”*

Öfke ile kadının üzerine yürüyordu, kadın dairenin içerisine doğru geri geri çekilmeye başlamıştı. Muharrem'in bu halini hiç görmemişti daha önce.

Muharrem : *“Bana bak senin dırdırlarını dinlemekten bıktım artık !!!”*

Kadın en sonunda duvara kadar geri çekildiğinde daha fazla geri çekilecek yeri kalmamıştı, Muharrem duvar dibine kadar çekilen kadının hemen karşısında duruyordu ve şimdi parmağıyla kadını işaret ediyordu öfkeyle.

Muharrem : *“Sana kiranı da ödüyorum tam zamanında daha ne istiyorsun ?!!!”*

Muharrem kadına vurmak için elini kaldırmış olduğunu fark etti birden, kadın korku ile yüzünü buruşturmuştu.

Makbule Hanım : *“Oğlum yapma Lütfenn”*

Sakinleşmeye başlamıştı hemen elini indirdi ve etrafına bakındı, ne yapmıştı böyle yaptıklarına inanamıyordu. Sanki bu olanların sorumlusu başka biriydi. Hemen kapının bitişiğindeki askılıkta asılı duran ceketine uzandı ve kapıdan dışarı çıktı, apartmanın koridoruna indiğinde derin derin bir kaç kez nefes aldıktan sonra, dönen merdivenlerden hızlıca inmeye başladı, kalbi hala heyecandan deliler gibi çapıyordu. 4. kata indiğinde alt komşu Şeyda Hanım'ın yarıya kadar araladığı kapıdan ona baktığına gördü. Bu meraklı kadın, her apartman kavgasına böyle kulak misafiri olurdu ve daha sonra çevre komşularla yaptıkları her ev gezisinde apartmandaki herkesin dedikodusunu yaparlardı. Bazen Muharrem bu dedikoducu kadın ve arkadaşlarının kendi hakkında neler konuştuklarını merak ederdi. Fakat bu düşünceleri kısa bir sürede aklından savuştururdu.

Bir anda Şeyda hanımın onu tebrik edeceğini sandı, Makbule cadısını oda sevmezdi,Şeydanın 20 yaşındaki bekar kızı Ayşegül de kapı aralığından Muharreme bakmaya çalışıyordu. Pek çok zaman olduğu gibi yine Muharreme bakıp sırttı, Muharrem her zaman olduğu gibi hiç aldırış etmeden merdivenlerden hiç yapmadığı kadar hızlı hızlı indi.

Saatine bakmak için sol koluna baktığında sol kolunun boş olduğunu fark etti, saatini evde unutmuştu, çok geçti artık minibüsteydi Yeni Bosna'daki evinin önünden geçen Bakırköy minibüsüne binmişti hemen...

Minibüse binmeden önce adamın biri apartmanın hemen köşesinden çıkıvermişti, durağa kadar aynı yol üzerinden gitmişlerdi, adam sürekli ona bakar gibiydi. Adam durağın yakınındaki köprünün hemen girişinde duvara yaslanmıştı ve bir sigara yakmıştı. Sonra da birden bire ortadan kaybolmuştu. İlk başta Muharrem, adamdan korkmuştu, İstanbul yankesicilerle dolu bir yerdi, kimin ne olduğu belli olmuyordu burada. Neyse ki adam sonra ortadan kayboldu, Muharrem böyle yankesicilerden, hırsızlardan, tinercilerden çok korkardı. Bir keresinde üç tane tinerci saat 22:00 gibi Şirin Evler'de önünü kesip, ondan para istemişlerdi. Muharrem o an korkudan cebindeki 1 milyonu bırakıp koşmaya başlamıştı.

Minibüs tıklım tıklım doluydu, her sabah aynı oluyordu, hele ki haftanın ilk iş günü pazartesileri. İğne atılsa yere düşmezdi.

Yazan: Yener

YÜCELMİŞLER DÜNYASI(WORLD OF EXALTED)

...Tiamat bu cesaret verici sözleri duymaktan çok memnun olmuştu. “Siz bana iyi bir tavsiyede buldunuz” diye cevap verdi. “Bize yardım etmeleri için canavarlar yaratacağım ve o tanrılara karşı savaşağız.”

İsyankâr tanrılar şimdi kızgınlıklarını ifade etmek için kendilerini özgür hissetmişlerdi. Ayaklanmalarını anlamak için gece gündüz bir araya gelerek görüştüler. Bu arada Tiamat yenilmez silahlar olarak canavar yılanlarını yarattı. Gövdeleri kan yerine zehirle doldurdu ve onlarca keskin dişlerle uzun zehir dişleri verdi. Çok korkunç ejderhalar yarattı ve bakanların dehşetten ölmeleri için, tıpkı tanrılar gibi onların da başına ışık haleleri taktı. Yılanlar bir kere ayağı kalktı mı kimse onlara karşı ayakta duramazdı. Toplam 11 canavar yarattı: Engerek yılanı, ejderha, sfenks, büyük aslan, çılgın köpek, akrep-adam, üç tane kuvvetli fırtına canavarı, kır böceğı ve kentaur...

Babil Yazıtlarından...

~~~

Yücelmişler Dünyası yazı dizisinin üçüncü kısmıyla beraberiz ve tekrar hoş geldiniz...

Önceki yazılarımda Yücelmişler Dünyası'nın tarihçesinden kısaca bahsetmiştik. Tarihçe detaylarını ilerleyen sayılarda tekrar gözden geçiririz ama şimdilik eldeki bilgiler yeterlidir diye düşünüyorum.

Bu sayıda ise karakter hazırlama tekniğini örnek bir

karakter hazırlayarak anlatacağım size.

Exalted'da karakter hazırlama aşaması diğer sistemlere göre biraz daha karmaşık olduğu için karakter hazırlama aşamasını bu ay ve önümüzdeki ay yayınlanacak iki kısma bölüyorum. Bu şekilde hazımsızlık yapmayacaktır diye tahmin ediyorum ☒.

İyi okumalar...

~~~

Karakterimin ismi Sylrador Moonlight. Karakterimi, İçdeniz'de yağmacılık ve kaçakçılık ile uğraşan, kendi gemisi ve tayfaları olan bir korsan olarak kafamda canlandırdım[Konsept]. Sylrador Moonlight Leşçillerin Diyarında doğmuş ve yetişmiş, batıdan doğuya gemisiyle silah taşıyor. İçdeniz'de terör estiren korsanların başına musallat olan Sylrador, onların ganimetlerini yağma ediyor ve İçdeniz'de güçlenmelerini engelliyor. Ayrıca batıdan aldığı silahları doğuya, Leşçillerin Diyarı'na taşıyarak burada sivililerin silahlanmasını sağlayarak ve Ejderha Soyundan kurtarılmış bölgenin korunmasında rol oynuyor.

Yirmilerinin sonuna yaklaşmış olan Sylrador, omzunun biraz aşağısına dökülen kahverengi dalgalı saçları, siyah gözlere ve kemiksi bir yüz hattına sahip. Fazla atletik olmayan bir vücut yapısına sahip olsa da oldukça dayanıklı sayılabilecek bir bünyesi var. Buğday tenli Sylrador'un vücudu güneş yanıklarıyla

kararmış vaziyette.

Daha çok koyu ve diğer tayfalar arasında dahi dikkat çekmeyen, özensiz kıyafetler giymeyi tercih eden Sylrador dar bir pantolon üzerine koyu renk geniş bir gömlek giyiyor ve bütün gövdesini örtecek kadar geniş ve uzun bir pelerini var. Florini hemen belinin kenarında sallanırken, fırlatma hançerlerini kemerinin üstünde, devamlı hazırda bekletiyor.

Sylrador bir Solar seçilmiş, gizliliğin tılsımlarını üzerinde taşıyan bir Night Caste. Alnında Night Caste'in içi boş bir halka şeklinde olan altını Caste Mark'ını taşıyor. Alnından başlayarak geriye doğru uzanan bandana ise bu seçilmişlik işaretini gizliyor.

Sylrador, Okyanusların Gizli Tanrısının tılsımını üzerinde taşıyor ve Anima ortaya çıktığı zaman, Sylrador'un vücudu zeytuni bir renk alıyor. Ses tonu değişerek, sanki okyanusların derinlerinden gelen tok bir ses haline geliyor ve gözleri turkuaz yeşilliğine bürünürken güçlenen auranın çevresinde okyanus rüzgârları esmeye başlıyor. Azgın okyanus dalgaları dışarı aurasından dışarı doğru akıyor.

Sylrador her ne kadar kaçakçılık ve yağmacılık ile uğraşsa da kendine esas edindiği yol yeni bir şeyler keşfetmek[Nature] ve eski diyarın halklarını Ejderha Soyunun zorbalıklarına karşı korumak[Demeanor]. Asi görüntüsünün altında yatan bu keşif arzusu öyle büyük ki, Sylrador kendisini, eski ve yeni diyarın özünde barındırdığı büyüsel güçlerini keşfetmeye adanmış.

STATLAR (8 / 6 / 4)

Sylrador sınır tanımaz bir keşfetme arzusuna sahip. Aynı zamanda iyi bir araştırmacı... Algılama kabiliyeti oldukça iyi ve yüksek bir dikkat ve hassasi-

yete sahip. Ve ben bu bilgiler doğrultusunda statlara puanlarımı dağıtırken zihinsel statları birincil stat grubum olarak seçiyorum.

Algılama: $1 + 2 = 3$

Zekâ: $1 + 3 = 4$

Dikkat: $1 + 3 = 4$

Sylrador zihinsel ve bedensel mükemmelliğe yaklaşmayı hedefleyen bir Seçilmiş. Yıllarca denizlerde bulunmanın verdiği dirençli bedeni aynı zamanda çevik ve güçlü... Bundan dolayı fiziksel statları ikincil stat olarak ele alıyorum.

Güç: $1 + 2 = 3$

Çeviklik: $1 + 3 = 4$

Direnç: $1 + 1 = 2$

Sonuncu olarak elimizde sosyal statlar var. Sylrador aynı zamanda iyi bir konuşmacı. Ağzı iyi laf yapıyor. Uçarı tavırları var ve dışarıya karşı asi bir görüntü çiziyor.

Karizma: $1 + 1 = 2$

Manipülasyon: $1 + 2 = 3$

Dış Görünüş: $1 + 1 = 2$

YETENEKLER (25 puan. Sınıfının getirdiği yeteneklere en az 10 puan dağıtıyoruz)

Sylrador Night Caste'in ona bahsettiği gizlilik, dikkat, çeviklik ve koordinasyon ölçütlerini yeteneklerine en iyi şekilde yansıtmış birisi. Kurnaz korsan; denizlerin tehlikelerine kadar bedensel kondisyonunu geliştirmiş[atletiklik], açık suların bilinmez

tehlikelerine karşı duyarlılığa sahip[tehlikeyi sezme], zihnini ve bedenini koordine biçimde kullanmayı bilen[savuşturma], ince uzun elleri olan ;) [hırsızlık], sessiz ve dikkatli hareket etmeyi bilen[sessiz hareket etme] bir Solar Seçilmiştir.

Night

Atletiklik: $1 + 2^* = 3$

Tehlikeyi Sezme: $2 + 1^* = 3$

Savuşturma: 3

Hırsızlık: 4 (Dolandırıcılık)

Sessiz Hareket Etme: 2

Korsan Sylrador deniz üzerinde yapılan savaşlarda florin kullanımında uzmanlaşmış birisi. Bir silah taciri olmasının da getirisi olarak silahlar ve kullanımı üzerine gayet bilgili birisi[yakın dövüş]. Florini ile eskrim sanatını benimsemiş, rakibi ekarte etmeye yönelik defansif ağırlıklı manevraları tercih ediyor

Dawn

Savaş Sanatları: 1

Yakın Dövüş(Silahlı): 3

Denizlerce haftalarını, aylarını geçiren birisi olan Sylrador, bu zor yaşam şartlarına karşı direnmeyi öğrenmiştir[yaban hayatına uyum]. Ayrıca yıllardır süregelen bu uyum korsanın bünyesini eskiye göre daha dayanıklı hale getirmiştir[dayanıklılık].

Zenith

Dayanıklılık: 2

Yaban Hayatına Uyum: 2

Sylrador'un sürekli olarak yeni bir şeyler öğrenme hevesi içersinde olduğunu söylemiştik. Korsan, yıllarca İçdeniz'de doğudan batıya gidip gelmiştir ve bu sayede İçdeniz'e kıyısı olan şehirlerdeki ticari dengelerin nasıl kurulduğu hakkında azda olsa bilgi sahibidir[Bilgi: İçdeniz Ticareti].

Twilight

Bilgi: 1

Eski Diyardaki ortak dili bilen Sylrador, bunun yanında kuzeyden gelmiş olan üç tayfası sayesinde kuzeyde kullanılan Gökdil'i öğrenmiştir[dil bilgisi: Gökdil]. Ve yıllardır İçdeniz'de gezmesi onu denizcilik hususunda oldukça tecrübeli hale getirmiştir[denizcilik].

Eclipse

Dil Bilgisi: 1

Denizcilik: 3

ÖZGEÇMİŞ

Sylrador Moonlight bundan 4 sene önce girdiği bir deniz mücadelesinde İçdeniz'in Büyük Korsanı Gorax'ı alt etmeyi başarmıştı. Gorax, müthiş bir florin ustasıydı ve sahip olduğu florine kendi ismini vermişti "Gorax'ın Florini".

Gorax'ı alt etmeyi başaran Sylrador onun florinini aldı ve o zamandan beridir bu usta ellerden çıkma florini kullanmaktadır.

Büyülü Nesne 2

Hekzsar Doerlann... İçdeniz'de gezen bir başka korsan... Sadece kendisi için bu dünyada varolan güçlü bir korsan. Tam bir çıkar adamı... Sylrador ile daha önceleri iş yapmışlığı var fakat ikili çokta sıkı dost değildir. Karşılıklı alışverişleri pek olmasa da Hekzsar Sylrador için sağlam bir bağlantı sayılır.

Bağlantılar 1

Diğer bir bağlantı ise Jeremy Wherlyn... Leşçillerin Diyarından bir milis... Sylrador sıklıkla Jeremy ile iş yapıyor ve batıdan getirdiği silahları Jeremy'ye ulaştırarak buradaki sivil savunmaya yardımcı oluyor. Jeremy ise aldığı silahları diğer milislere ulaştırıyor. Sylrador'un, Jeremy ile küçük yaşlardan bu yana süregelen bir arkadaşlığı var ve ikili şu anda da aynı yola baş koymuş müttefikler.

Müttefikler 1

Keskin Pençe... Bir şahin... Sylrador'un üç yıl önce yanında ehlileştiirdiği kurnaz şahini, denizlerdeki gözcüsü, habercisi. Keskin Pençe Sylrador'a o kadar bağlı ki en zor mücadelelerden, en gizli görevlere kadar onun yanından ayrılmıyor.

Evcil Hayvan 1 + 1* = 2

Turver, Agetas ve Nemorhon... Sylrador'a bundan 7 sene önce katılmış olan kuzeyli üç genç. Sylrador'un İçdeniz'deki kahramanlıklarını duyduktan sonra bizzat onun mürettebatına katılmak isteyen üçlü

Sylrador'un gemisi Ufuk Gözcüsü'nün yıllardır değişmeyen güvenilir tayfaları ve sıkı denizcileri...

Takipçiler 3

İçdeniz'de 10 yıldır doğu batı hattında denizcilik yapan Sylrador düşünülenin aksine yüklüce ganimet sahibi değildir. Elde ettiği ganimetleri doğuya götürdüğü silahların alımında kullanan ve almış olduğu mühimmatları Leşçillerin Diyarı'nda karşılıksız dağıtan Sylrador sahip olduğu gemi dışında kişisel kazanç sahibi değildir.

Zenginlik 1 + 1* = 2

Şimdilik bu kadar yeterlidir sanırım. Önümüzdeki sayıda Yücelmiş karakterimizin geri kalan özellikleri olan tılsımları, erdemleri, özden çekebildiği esansı, iradesini ve sağlık puanını belirleyeceğiz, karakterin hikâyesini yazacağız.

Bonus Puanlar...

'*' ile işaretlediğim noktalar karakterimin o özelliklerini bonus puanlarla arttırdığımı göstermektedir. Exalted karakter kâğıdı hazırlarken oyunculara 15 bonus puan verilir ve bu 15 bonus puan karakter kâğıdı üzerinde istenilen yerlere dağıtılabilir. Bu 15 puanın nasıl harcandığını bir skalaya dökerek olursak;

Aşağıdaki puanlar, belirtilmiş özelliklerden herhangi birini 1 puan arttırmak için harcanan bonus puan miktarını göstermektedir.

Statlar 4 puan

Yetenekler 2 puan (Caste Yeteneği veya Favori

Yetenek[o yetenekte 4 ve üzeri dota sahip olma durumu] ise 1 puan)

Özgeçmiş 1 puan (Eğer seçilen özgeçmişteki dot sayısı 3'ün üzerine çıkmışsa 2 puan)

Erdemler 3 puan

İrade 2 puan

Esans 7 puan

Tılsımlar 5 (Eğer Caste Yeteneği veya Favori yetenek ise 4)

Yukarıya baktığımda Atletiklik skorunu 2, Tehlikeyi Sezme skorunu 1, Evcil Hayvan ve Zenginlik Özgeçmişlerini 1 arttırmışım. Atletiklik ve Tehlikeyi Sezme benim Caste Yeteneklerimden biri olduğu için bu özellikleri arttırırken birer puan, toplamda 3 bonus puan kullanmış oluyorum. Özgeçmişlerimi arttırmak içinde birer bonus puan kullanmışım.

Şu anda kullanmış olduğum bonus puan 5. Karakterin geri kalan kısmında kullanabileceğim 10 bonus puanım daha var.

Bonus puanlar yalnızca oyunun başında bizlere verildiği için dikkatli ve olabildiğince efektif kullanmamızda fayda vardır. Zira tecrübe puanlarımızla özellik arttırma skalasını incelediğimizde bonus puanlarla özelliklerimizi geliştirmemizin çok daha avantajlı olduğunu görürüz (Bir sonraki sayıda tecrübe puanından da bahsedeceğim).

Yanı sıra Bonus puanlarla arttırdığımız özellikler karakterimizin şekillenmeden önceki son halini belirttiği için karakterimiz için hazırladığımız geçmişte, bonus puanlarla arttırılan özelliklerin gelişmişliğini özellikle vurgulamamızda fayda vardır. Bonus puanlar, karakter yaratma esnasında son aşamada yer alır ve karakterin iskelet yapısı üzerindeki son belirleyici

unsurdur. Ve karakterin, biz oynamaya başlamadan evvelki son kondisyonlarını belirler...

Son olarak; Sylrador karakterini hazırlarken, sizinde bir taraftan boş bir karakter kâğıdı üzerinde aşama aşama karakteri nasıl hazırladığımı incelemeniz tavsiyesinde bulunuyorum.

<http://www.menchhofer.com/chris/exalted.html>

Bu adresten Exalted karakter kâğıtlarına ulaşabilirsiniz. Ayrıca bir sonraki sayıda, Sylrador Moonlight'ın hazırlanmış karakter kâğıdını da size sunacağım.

Herkese iyi eğlenceler, görüşmek üzere...

“Büyünün saf kalmış özü daima derin noktalarda gizlidir. Zihnimin derinlerinde yatan gizemler ise henüz tamamen önüme serilmedi, tıpkı engin denizlerin barındırdığı sonsuz gizem gibi... Açık sular bana evrendeki büyüsel gücün sonsuzluğunu hatırlatıyor ve bana adeta ilham veriyor. Bu yüzden, dünyanın saklı gizemlerini keşfedebilmek için tüm kıtaları gezeceğim.”

Sylrador Moonlight

Hakan “Eldarin” Arslan

WARHAMMER 40,000

Warhammer 40000 Giriş: Hikaye ve Irklar

insanlığı kurtarabilirsin!

*Nundea maden kolonisinde bir engizisyon broşürü
(38. Binyıl civarı)*

41. Binyıl...

Bütün Samanyolu galaksisine yayılmış olan İnsan İmparatorluğunun dört bir yanı düşmanlarla sarılmış. Her yer karmaşa ve karanlık içinde. İmparator, eski ışıltısını kaybeden insan medeniyetinin merkezi Terra üzerinde “Altın Taht” denilen yaşam destek ünitesinde sonsuz görünen bir uyku halinde ve İmparatorluğu 10000 yıldır dünya üzerindeki bürokrasi ve İmparator’u tanrı olarak benimseyen din adamları yönetiyor.

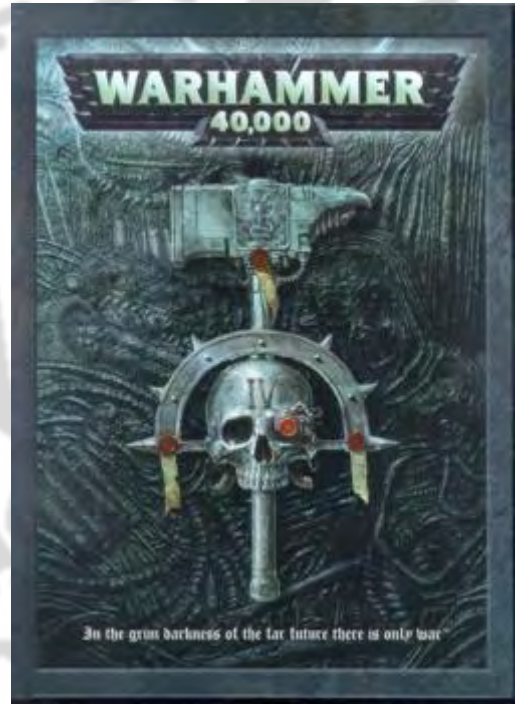
Fikir özgürlüğü yok! Sadece İmparatora inanmak var!

Teknoloji yok! Sadece kadim bilgiler ve makina ruhları var!

Acıma yok! Kafirlere, mutantlara ve insan dışı varlıklara ölüm var!

Huzur yok! Geleceğin karanlık evreninde her yerde savaş var!

Her insan erkek, kadın ve çocuk mağlubiyetimizin iki potansiyel anahtarını üstünde taşır: Her an mutasyona uğrayabilecek genler ve her an inancını kaybedecek ruhlar. Mutantlar izlerini dışlarında, kafirler ise içlerinde taşır. Hiç kimseye güvenme! Herkesten şüphe et ve en ufak şüpheni engizisyona bildir. İmparator’un gücüne güven ve her zaman bu iki düşmana karşı tetikte ol. Bu sayede kendini ve

Merhaba arkadaşlar, daha önce de yazdığım gibi bundan sonra Warhammer 40000 ve Fantasy masaüstü minyatür savaş oyunlarını tanıtmak için yazılar yazacağım. Bu ilk Warhammer 40000 yazımda size oyunun hikayesini özet olarak geçip ırkları anlatacağım.

Warhammer Fantasy ve 40000'in yurt dışındaki popülerliğine ve rakiplerinin arasında sıyrılıp kendi alanlarında lider konuma gelmelerinin sebeplerine bakarsak, en önemli sebep olarak geniş bir arkaplan materyalinin varlığını görürüz. Yani bu iki oyun sadece minyatürlerle değil aynı zamanda kitaplar,

posterler, çizgi romanlar ve internet siteleriyle desteklenen bir arka plan sayesinde bu kadar gelişip sevilmiştir.

Minyatür savaş oyunlarına başlarken ordu ve ırk seçiminde her ne kadar minyatür güzelliği veya seçilen ordunun savaş stili etkili olsa da aynı oranda etkili olabilen bir faktör de oynadığınız ordunun hikayesidir. Herhangi “adsız” bir orduya kumanda etmektense belli bir görevi, hikayesi ve ruhu olan bir orduya kumanda etmek oyundan alınan hazzı büyük bir oranda artırır.

Örnek: Benim oynattığım 4. Voronea hava indirme tümeninin ana dünyası olan Voronea maden kolonisi haksız bir engizisyon yargılaması sonucu imha edilir. Gezegenden kaçabilen İmparaorluk Muhafız (Imperial Guard) birlikleri, Armageddon savaşı kahramanı Albay Kagus Kaggi (Bu da ben oluyorum) altında toplanıp engizisyonundan kaçmaya ve bu arada imparatorluğun kokuşmuş bürokrasisi ve gözü dönmüş engizisyonu yüzünden acı çeken gezegenlerine yardım edip karşılığında gönüllü asker ve erzak toplayarak hayatta kalma mücadelesi vermeye başlar.

Gördüğünüz gibi ordumun artık bir hikayesi var ve benim gibi imparatorluğa bağlı ordulara sahip diğer arkadaşlarla savaşmak için oldukça güzel bir sebepim var: onlara göre ben kafirim. Tabi bu arada insan dışı ırklar ve kafirlerle de savaşmak zorundayım çünkü hala İmparatora inanıyorum. :)

İnsan İmparatorluğunun Orduları ve Hikayesi

Warhammer 40000 dünyasının temel aldığı dünya günümüz dünyasıdır. Hikayemiz M.Ö. 8000li yıllarda Anadolu’da başlar.

Çok büyük büyümlü güçlere sahip olan ve bu güçleri

evrenimize paralel olan warp evreninden çeken insan şamanları warp içinde büyüyen bir karanlık keşfederler. Bu karanlığın kaynağı evrendeki insan ve diğer akıllı canlıların korkuları, istekleri ve nefretleri gibi duygusal zayıflıklarıdır. Bu karanlık bir süre sonra bütün warp’ı kaplar ve ilk kaos tanrıları ile beraber warp evreninde yaşayan şeytanlar doğar.

Kan dökme ve yok etme isteğinden kan tanrısı Khorne, çürümüşlükten ve korkulardan hastalık ve çürüme tanrısı Nurgle, büyü ve güç isteğinden değişim ve büyü tanrısı Tzeentch doğar. Bunlara sonradan her türlü aşırılıkların ve doyumsuz zevklerin tanrısı Slaanesh de katılacaktır.

Artık warp evreninden güç çekmek zorlaşmış ve bu evrenle bağlantı kuran büyücü ve şamanlar kaos tanrılarının etkisine girmeye başlamışlardır. Bu gidişata dur demek için insan şamanları toplanarak yetenek ve güçlerini tek bir beden ve ruhta birleştirirler. İşte MÖ. 2000 yıllarında imparatorun doğuş hikayesi böyledir.

İmparator gelmiş geçmiş en büyük bedensel ve ruhsal özelliklere sahip olan insan olarak insanlığın ona ihtiyaç duyacağı bir gelecekte uyanmak üzere binlerce yıllık bir uykuya dalar. Bu arada insanlık binlerce yıllık bir süreçte büyük bir gelişim geçirerek bütün galaksiyi ele geçirecek bir medeniyet haline gelir. Bu süreçte en önemli şeylerden biri warp üzerinden ulaşımıdır. Warp evrenimize paralel bir yer olmasına rağmen ruhsal bir evren olduğundan bizim evrenimizdeki fizik kuralları warp içerisinde işlemez. Bu da özel olarak geliştirilen warp motorları ve warp’ın tehlikeli ortamında yön bulma kabiliyeti olan psişik gemi kaptanları ile çok uzak mesafeleri kabul edilebilir sürelerde (1 hafta – 1 yıl) katedebilmeyi sağlar.

İşte bu yolları kullanan insanlık medeniyetini geliştirirken, kendini kendi yaptığı yapay zekalarla savaşır halde bulur. Savaşı büyük kayıplarla

kazanan insanlık kendi içinde parçalanır ve o sırada yoğunlaşan warp fırtınaları yüzünden izole olur.

Bazı gezegenler mağara adamı seviyesine dönecek kadar büyük bir yıkım yaşarken, bazıları da teknolojiye karşı özel bir fobi geliştirir ve “Makina Ruhları”nın varlığına inanmaya başlar. Bu yüzden insanlık teknolojiyi ve innovasyonu unutup yavaş yavaş karanlığa gömülür.

Örnek: Makina ruhlarını biraz açmak gerekirse, en basit mekanik aletlerden en karmaşık bilgisayarlara kadar bütün aletlerin içinde yaşadığına inanılan ve o aletin çalışması için kendisine gereken saygının ve ilginin gösterilmesini talep eden ruhani varlıklardır.

Mesela, eğer siz makinalı tüfeğinizin temizliğini ve duasını düzenli yapmazsanız, makina rahibinin yazdığı muskayı makinalı tüfeğin üstüne yapıştırmazsanız, içindeki ruh size kızar ve savaşın ortasında kitlenerek sizi cezalandırır.

Ayrıca makina rahipleri denilen ve teknolojiye saplantılı olan insanlar 40000 yılının tamircileridir. Onlar aslında araçları tamir etmezler, sadece makina ruhlarının acısını dindirirler. Makina rahipleri eski teknolojileri ve bu teknolojilerle yapılacak cihazların üretim bilgilerini kutsal kitap ezberler gibi ezberler ve bunları gerektiği yerlerde kullanırlar.

İmparator’un genleri kullanılarak üretilen Space Marine birlikleri imparatorluğun ilk

askerleridir ve korku nedir bilmezler.

İşte bu karanlığın içinde 30. Binyıl civarında İmparator uyanır. Önce geçmişten kalma yüksek teknoloji silahlarla savaşan barbar krallıklarını birleştirir ve insan teknolojisinin merkezi olan Mars ve Ay’ı ele geçirir. Buradaki laboratuvarlarda geleceğin askerleri olan “Space Marine”lerin üretimine İmparatorun kendi genleri kullanılarak başlanır.

İmparator Space Marine birliklerinin her birinin genetik altyapısını oluşturmak ve o birliğe liderlik etmesi için kendi genlerinden 20 “Primarch” oluşturur. Bu arada bu oluşumun kendi işlerini bozacağını fark eden kaos tanrıları bu 20 primarch’ı yok etmek için yaptıkları büyü çalışmaz ve primarchlar uzaydaki değişik gezegenlere saçılır.

İmparator elindeki Space Marine birliklerini yanına alarak insan dünyalarını tekrar ele geçirmek ve kayıp Primarchları bulmak üzere “Büyük Sefer”e çıkar ve yıllarca süren savaşlar sonucunda imparatorluk kurulur.

Bu arada kayıp Primarch’lar teker teker bulunmakta ve Space Marine lejyonlarının başına geçirilmektedir. Bu Primarchların arasında en beceriklisi ve en zekisi olan Horus babası olan İmparator tarafından “Büyük Sefer”in başına geçirilir ve imparator imparatorluğunun altyapısını kurmak için Terra’ya geri döner.

Savaşın galaksi çapında genişlemesi ne kadar etkili olursa olsunlar Space Marine Lejyonlarını sayı açısından düşük kalmalarına ve gittikçe dağılarak etkisiz olmalarına yol açmaya başlar. Bu yüzden ele geçirilen dünyalardan toplanan sıradan insan askerler ile ileride imparatorluk ordusunun bel kemiğini oluşturacak İmparatorluk Muhafızları (Imperial Guard) kurulur.

Genişleyen imparatorluğu korumak için Space Marine birlikleri yetmeyince Imperial Guard kurulur. Bu arada Primarchlar arasında ufak çekişmeler, kıskançlıklar ve gerilimler yaşanmaktadır. Bazı Primarchların zayıflıklarından ve hırslarından faydalanan kaos tanrıları onlarla gizlice anlaşma yapar ve bağlılıklarına karşılık hayallerinin ötesinde güçler vaadederler.

Kaos tanrılarının etkisine giren lejyonlar Horus önderliğinde İmparator'a karşı isyan eder ve genç imparatorluğun içinde büyük bir iç savaş patlak

verir. Bütün imparatorluk içerisinde Lejyonlar ve Muhafızlar birbirleri ile savaşırken Horus akıllıca bir taktikle İmparatoru yanıltır ve Terra üzerindeki imparatorluk sarayını kuşatır. Milyarlarca insanın ölümüne sebep olan büyük bir savaştan sonra Horus imparator tarafından öldürülür ve kaos orduları Warp evreni ile bizim evrenimizin iç içe geçtiği yer olan ve kaos tanrılarına ev sahipliği yapan "Eye of Terror" bölgesine geri çekilerek binlerce yıllık savaşlarını oradan sürdürmeye devam ederler.

Space Marine Lejyonlarının yarısı kaos tarafına geçerek galaktik iç savaşı başlatır.

Bu arada Horus'u yenen İmparator savaşta ağır yaralanmıştır ve kendisine sadık kalan primarchlara bir yaşam destek ünitesi yapma emri verir. İmparator'un emirleri doğrultusunda Altın Taht yapılır, bedeni bu özel makinanın içine konur ve iyileşeceği gün beklenmeye başlanır.

Yeni bir Space Marine (SM) isyanı olasılığını sıfıra indirmek isteyen imparatorluk primarchları Codex Astartes isimli kitabı yazarlar. Bu kitapta yeni space marine birliklerinin kuruluşunda temel alınacak kurallar yazılıdır. Buna göre:

- Bir seferde çok sayıda SM askerinin kaosa geçme ihtimaline karşı bütün SM birlikleri 1000 asker ile sınırlanır.
- SM birliklerine askeri organizasyonlar konusunda standartlar konur ve sınırlamalar getirilir.
- SM birliklerinin taktiksel olarak etkinliğini arttırmak için eğitim yöntemleri belirtilir.

Bütün yeni SM birlikleri bu kitaptaki kuralları kullansa da bazı eski birlikler kitabın yazılışından önce de var oldukları için eski sistemlerini değiştirmeye ihtiyaç duymazlar.

Yıllar içerisinde İmparator bir tanrı olarak kabul edilmeye başlanır ve bu inanç birkaç ufak iç mücadeleden sonra bir devlet dini haline gelir. Gittikçe artan kaos ve mutasyon tehlikesine karşı da engizisyon kurulur. Engizisyona bağlı ilk ordu olan Şeytan Avcıları (Daemonhunters) engizisyon görevlilerinden ve hepsi psişik özelliklere sahip olan "Grey Knight" space marine birliklerinden oluşturulur.

Binlerce yıl içerisinde gittikçe oturan imparatorluk düzeni 35. Binyılda yeni bir iç savaş ile çalkalanır. Bu savaş sırasında engizisyon kuvvetlerine kadınlar da katılır ve "Sisters of Battle" birlikleri kurulur. Bu birlikler ileride engizisyon tarafından özel olarak kurulan "Cadı Avcıları" ordusuna katılırlar.

Cadı avcıları ordusu ağırlıklı olarak kadınlardan oluşur.

Bunun dışında imparatorluğa bağlı irili ufaklı birçok kuvvet olsa da minyatürleri üretilen ve satılan 5 ana imparatorluk ordusu tipi bunlardır.

Grey Knight birlikleri psişik güçlere sahip Space Marine askerlerinden oluşur. Amaçları kafir ve şeytanları avlamaktır.

Orklar: Yeşil Tehdit

(veya Waaaaaaaargh!!!)

Orklar binlerce yıl önce tarihten silinmiş bir ırk tarafından geliştirilen bir çeşit biyolojik silahtır ve büyük ihtimalle bu ırkın düşmanlarına karşı kullanılmadan kontrolden çıkıp bu ırkı tarihten silmiştir.

Orklar iri yapılı, yeşil renkli, güçlü ve dayanıklı canlılardır ve tek yaşama amaçları savaşmaktır. Orklar savaştıkça vücutlarının salgıladığı hormonlar sayesinde irileşir ve daha güçlü hale gelirler. Klanlar halinde yaşayan orklar cinsiyetsizdir ve sporla ürerler. Klan içinde kimin sözünün geçtiği “Biggest iz da Boss” (En büyüğümüz patron olur) kuralı ile belirlenir.

Orklar her şartta savaşabilmek için üretilmiş olduklarından genlerine bazı içgüdüsel yetenekler kodlanmıştır. Birçok ork çeşitli silahları üretmek için gerekli malzemeyi bulmayı, işlemeyi ve silahı üretmeyi içgüdüsel olarak bilir.

Ayrıca Mekboyz denilen bazı orklar içgüdüsel olarak koruma kalkanı, ısınlama cihazı, tank ve hatta uzay gemisi(!) yapımını bilir ve klanına bu şeyleri üreterek katkıda bulunur.

Orklar vücut büyüklükleri ile doğru orantılı olarak “Waaargh!” denilen bir enerji yayarlar ve bir ortamda bu enerjinin fazla olması orkları daha güçlü ve moralli savaşçılar haline getirir. Ayrıca bütün orklar birbirlerinin yaydığı waargh enerjilerini hisseder ve kimin patron olduğunu (Yani kimin büyük olduğunu) genelde bu yolla anlarlar.

Orklar bütün uzayı domine edebilecek bir güç olmalarına rağmen içlerindeki savaşma duygusunu çoğu kez durduramayıp birbirlerine girerler. Ancak tarihe geçmeyi başarmış bazı ork patronları büyük bir ork güruhunu etraflarına toplamış ve oluşan waargh enerjisini diğer ırklar üzerine yönlendirerek büyük seferler düzenlemişlerdir.

Orklar bütün uzayı ele geçirebilecek güce sahip olmalarına rağmen kendi aralarında savaşmaktan buna vakit bulamazlar.

Tyranidler: Evrimin Çocukları

Tyranidler galaksiden galaksiye atlayıp karşılaştığı bütün yaşam formlarını asimile eden ve “Hive Mind” adı verilen psişik bir varlık tarafından kontrol edilen yaratık sürüsüdür. Tyranidler işgalleri sırasında kendilerini zorlayan her canlı türüne karşı hızlı bir evrimle adapte olmuş ve karşılaştıkları birçok farklı silah türünün biyolojik alternatiflerini geliştirmişlerdir.

Tyranidler Andromeda galaksisi içindeki bütün yaşamı yok ettikten sonra Samanyoluna geçmeye başlamış ve burada birçok yeni ırkla karşılaşarak 40000 yılının karmaşası içine karışmışlardır.

Tyranid orduları Hive Mind’in emirlerini ileten büyük yaratıklar ve o emirler üzerinden hareket eden küçük yaratıklardan oluşur. Menzilli silahları etkili olsa da tyranidlerin asıl gücü yakın dövüşte ortaya çıkar. Oyundaki bütün ırklardan daha yüksek çeviklik ve yakın dövüş yeteneğine sahip olan tyranid üniteleri komutanlarının yeteneklerine bağlı olarak düşmanları daha ne olduğunu anlayamadan onları salçaya çevirebilir veya düşmanlarına koşarken yağın mermi yağmuru altında raid sıkılmış sineklere dönebilirler.

Tyranid orduları hız ve yakın dövüş ağırlıklı ordulardır.

Tau:

Yükselen Güç

Tau geçmişi topu topu 2000 yıl olan ve insana kısmen benzeyen zeki bir canlı türüdür. Tau toplumları simgeleri 5 element (Ateş, Hava, Su, Toprak, Ruh) olan 5 sosyal sınıftan oluşurlar ve her sosyal sınıfın toplumdaki görevi farklıdır.

Taular yüksek teknolojiye sahip bir ırk olarak ordularını genelde uzun menzilli ve güçlü silahlar ve mechalar üzerine kurarlar. Teknolojilerinin her problemi çözebileceği inancı Tauları büyü ve psişik güçlerden (ve doğal olarak Warp yolculuğu teknolojisinden) mahrum bırakır. Ayrıca narin vücutlara sahip olduklarından ve yakın dövüşü barbarlık olarak gördüklerinden yakın dövüş üzerine uzmanlaşmazlar ve birçok ordu tarafından yakın

dövüşte çok rahat mağlup edilebilirler.

Taular “Greater Good” denilen bir ideolojiye inanırlar. Bu inanışa göre evrendeki bütün zeki canlılar “Greater Good” altında toplanıp birlikte daha iyi bir gelecek için çalışabilirler. Bu ideoloji sayesinde Taular gelişen imparatorluklarına ve ordularına farklı ırklardan (insan dahil) birçok farklı tipte asker ve araç katmışlardır.

Taular adeta animelerden fırlamış zırh, silah ve araçları ile 40000 dünyasının stereotip teknoloji delisi ırk ihtiyacını karşılar ve kendilerine has bir fan grupları vardır.

Taular uzun menzilli silahlara ve vurkaç hareketlerine dayanan taktikler kullanırlar.

Eldar:

Kayıp bir geçmiş, olmayan bir gelecek...

Eldar medeniyeti 40000 yılında eski görkem ve ihtişamının sadece zayıf bir ışıltısı halindedir. Eldarlar bir zamanlar bütün uzayı hakimiyetleri altına almalarını sağlayan teknolojiler ve yüksek psişik potansiyelleri kaybetmiş ve en büyük düşmanları olan kaos tanrılarının gazabından kurtulmak için craftworld denilen yapay dünyalara hapsolmuşlardır.

Eldarlar daha önce anlatılan warp yolculuğu yerine "Webway" denilen ve warp üzerinden güvenli yollarla birbirine açılan boyut kapılarını kullanırlar.

Eldarların düşüşü on bin sene önceye ve tam imparatorun uyanışının öncesine rastlar: Bütün büyük düşmanlarını yenen ve kendilerinden daha zayıf medeniyetleri umursamadan medeniyetlerini mükemmellik noktasına getirmeye çalışan Eldar halkı bir yandan bilim ve sanatta mükemmelleşmeye uğraşırken bir yandan ruhsal yönlerini de doyuracak zevkler peşinde koşuyorlardı. Bir süre sonra bu ruhsal arayışlar her türlü duyguyu uçlarda yaşama ve her türlü sapıklıktan haz alma şekline dönüşür ve Eldarların psişik yetenekleri ile birleşen bu yoğun duygu ve istekler bir süre sonra warp içinde bozulmalar yaratmaya başlar.

Düşüş

Warp evreninin dengesini bozan bu psişik titreşimler dejenerasyon tepeye çıktığı bir vakit

warpta büyük bir patlama oluşturur ve en genç Kaos tanrısı olan Slaanesh bu patlamada Eldarların büyük bir çoğunluğunun ruh enerjisini emerek doğar. Bu patlama sayesinde bütün galaksiye yayılmış warp fırtınaları "Eye of Terror" denilen bölgeye toplanır ve gerçek evren ile warp evreninin birbirine geçtiği bir yer oluşur.

Not: Bu patlama ile insan kolonileri arası ulaşım tekrar açılmış ve İnsan İmparatorluğu fırtınasız bir Warp ortamında işgallerini rahatça yürütmüştür.

Patlamadan sonra Eldar nüfusunun büyük bir kısmı anında ölmüş, kalanların bir kısmı çıldırıp birbirleri ile savaşırken kalan ufak kısım ikiye ayrılmıştır:

1. Craftworld Eldar: Patlamadan sağlam çıkabilen Eldarların bir kısmı Slaanesh'in ruhlarını hala emmeye devam ettiğini farkedip Craftworld denilen yapay dünyalar oluşturmuş ve bu dünyalara Eldarların ruhlarını korumalarını sağlayan psişik bir savunma sistemi yerleştirmişlerdir. Craftworldlerde yaşayan Eldarlar kendilerini Kaos ile savaşmaya ve geçmişte yaptıkları hataları tekrarlamamaya adanmışlardır.

Eldarlar savaşta yüksek teknoloji ile birlikte çevikliklerini ve psişik yeteneklerini kullanırlar.

2. Dark Eldar: Patlamadan kaçan bazı Eldar tarikatleri, webway üzerinde Commoragh adlı bir şehir kurmuş ve düşüşten önceki sapık hayatlarına devam etmişlerdi. Slaanesh'in onların ruhlarını emmeye devam ettiklerini farkedince ruhlarını korumak yerine emilen ruhlarını yerine tamamlayacak yeni ruhlar emmeye çalıştılar ve bunun için diğer ırkların hiç beklemedikleri anlarda onlara saldırıp ruhlarını emmek üzere köle toplamaya başladılar. Zamanla Dark Eldar savaş stili hız ve yağmacılık üzerine oturdu. Dark Eldarlar zamanla esirlerine yaptıkları muamele ile ünlendiler ve "Gerekirse kendini öldür ama Dark Eldar'a esir düşme" lafı bugün galakside yayıldı.

Eldarlar hakkında oyuncular arasında yaygın bir "Uzaya çıkmış Elf" geyiği yapılsa da arka plan ve psikoloji açısından fantastik dünya Elfleri ile 40K Eldarları arasında ciddi farklar vardır. Şu aralar yenilenme aşamasında olan bu iki orduya başlamak isteyen arkadaşların biraz beklemelerini öneririm.

Dark Eldar savaş stili hız çeviklik ve ölümcül silahlara dayanır.

Necron:

Geri Döndüler

Milyonlarca yıl önce teknolojilerini ve medeniyetlerini mükemmelliğe ulaştıklarını düşünen “Necrontyr”ların yenediği tek şey kalmıştı: Ölüm...

Yüzyıllarca uğraşmalarına rağmen zayıf bedenlerinin zamanın yıkımına karşı koymasını engelleyemeyen Necrontyr medeniyeti bir gün çok önemli bir buluş yapar: Bazı yıldızlara yapışık bir biçimde duran ve güç açlığı içerisinde o yıldızların yaydığı enerjiyi emen C'TAN adı verilen varlıklar onlara sonsuz yaşam vaadeder.

C'TANlar ruhlar hakkında çok az bilgisi olan Necrontyrlara ruhlarını makinalardan oluşan bedenlere transfer etmeyi ve bu sayede ölümsüzlük kazanmayı öğretir. Öğrendikleri şey karşısında şaşkına dönen Necrontyrlar hemen kendilerine ölümsüz metal bedenler hazırlar ve içlerine girerler. Bilmedikleri şey aldatılmış oldukları ve ruhlarının büyük bir bölümünün bu sayede C'TANlar tarafından emildiğidir. Üstüne üstlük C'TANlar necronları köleleri haline getirmiş ve uzaydaki diğer canlıların ruhlarını emmek için savaşmaya

yollamıştır. Bir süre sonra ruhu emilecek çok fazla canlı kalmayınca yaşamın tekrar yeşermesi için bütün necronlar çeşitli gezegenlerde toprağın altında uyumaya bırakılır.

41. binyılda uyanan belli başlı necron kuvvetleri düşman ayırt etmeden tanrıları için savaşmaya ve ruh toplamaya tekrar başlarlar. Warp ile en ufak bir ilgileri olmayan necronlar aynı zamanda warpta yaşayan şeytanlarla da zamanla düşman oldular.

Necron orduları her işe yarayan ve aşırı dayanıklı (ve öldükten sonra tekrar ayağa kalkabilen) metal askerlerden oluşur ve ünite çeşidi çok azdır. Her ünite her işte kullanılabileceği için yeni başlayan oyuncular için idealken, deneyimli oyuncular arasında taktiksel çeşitlilikten yoksun olduğu için sevilmeyen bir ordudur.

Necron orduları dayanıklı ünitelerle yavaş bir biçimde zafere ilerler.

Kaos:

Yalancı imparatora ölüm!

İmparatorluktan ayrılan 9 Space Marine lejyonu savaşı kaybettikten sonra “Eye of Terror” bölgesine çekilir. Burada kaos tanrılarının onlara verdiği yeni güçlerin e ölümsüzlüğün tadını çıkaran isyancılar vakit vakit imparatorluğa saldırarak intikamlarını almaya çalışırlar.

Kaos orduları standart Space Marine ordularının büyücüler, şeytanlar ve mutasyonlarla güçlendirilmiş halidir. Kaos askerleri isyan ettikleri vakit Space Marinelerde ortak olarak bulunan korkusuzluk özelliklerini kaybettiklerinden disiplinleri biraz daha azdır ama bu onların savaştan nadiren kaçtıkları gerçeğini değiştirmez.

Kaos ordularının problemlerinden biri askerlerinin çok fazla özelliğe sahip olmalarından

dolayı puanlarının yüksek olması ve eşit puanda savaşa başlayan iki ordudan kaos olan tarafın genelde sayıca daha az olmasıdır.

Bir kaos ordusu dört kaos tanrısından birine adanabileceği gibi bütün kaos tanrıları ve şeytanlarına eşit derecede tapabilir. Ordunuzun kökeninin hangi eski Space Marine lejyonuna dayandığı ve hangi kaos tanrısına tapıtığınıza göre askerlerinizin özellikleri değişecektir.

Şimdilik bu kadar umarım aydınlatıcı olmuşumdur. Her türlü sorularınız için:

msn ve mail: caglark84@hotmail.com

Kaos orduları standart Space Marine özelliklerinin yanı sıra birçok şeytani özellikle donatılmıştır.

Not: Bu yazıda kullanılan Warhammer 40000 materyalinin hepsi Games Workshop şirketinin telif hakkı alınmış fikir eseridir ve parasal olmayan bir amaçla telif hakkı kanunlarına uyularak konulmuştur.

İsimsiz Sayfalar

Uzaklar da, çok uzaklarda, konuşan nüfusun, dünyanın varlığını düşünmekten bile aciz olduğu bir diyar varmış, bu diyarda her şey yalanmış, buna karşın hakikat değişmeyecek bir şekilde her zamanki gibi yok oluşla adaşmış. Aptal bir karga tilkiye kaptırdığı peynirin, tilki tarafından yenilişini canı sıkılır bir halde daldan izlerken, aniden bayılıp dala yığılı vermiş; çünkü kurnazlığın kurnazlığı tilkiyi, peynir hırsız olan karganın öldürülmesi için bırakılan zehirli peynirle oracıkta öldürüvermiş...

Tüm bunlar dünyanın kuralı olmuşken,

Bir çayır üzerinde, pek yeşil olmayan bir manzaraya bakan çocuk, son darbesiyle tuvaldeki resmini tamamlamış ve iç çekerek ona son bir kez daha doyasıya bakmış. Sonra çimenlerin üzerine oturarak, sırtını onu sarar gibisinden kavrayan bir ağaca yaslamış. Elinde tuttuğu dedesinin kitabına bakarak, hiç bir zaman bitmemesini isteyerek bir kez daha açmış.

Kyraw sysaj Hapishanesi 1476

Prangaların yokluğunda artık bu oda daha sakin benim için. Karanlık namelerin o tarif edilmez çınlaması, işkence olsun diye bırakıldığım bu kuytu köşede bile, hala ruhum için hissedilir ve tarifsiz. Öyle ki ben, esaretim olan bu karanlık mahzende varlığıma tezat bir şekilde yaşıyor ve daha doğal yaşıyorum. Garip bir kurnazlık aklımı çelmiş olacak ki, kapıdaki nöbetçinin susuzluğuna denk düşündüğünü bildiğim bilgim, bana bu satırları yazacak kâğıt ve kalemi sağladı. Tek taraflı bir doyum yaşayan nöbetçinin diğer bir isteği ise, bu satırları okumak olacaktı. Lakin yaptıklarının ve yapacaklarının sonucunu düşünmeyen insanoğlu, elbet bir kez daha kendi kurgusuna yenik düşecek ve hürlüğüme kara mürekkebin ıslattığı sarı sayfalardan, rüzgârların estiği ovalara taşıyacaktı.

İlk satırlarındaki ürkekliğini tekrardan düşünmek ne hoş. O konuşurluk hissi, kendime karşı olsa bile ne güzel. Daha sonra sayfalara tek tek dokunmak ve ismini seslenip, küçük ve koyu bir siyahlığın kâğıt üzerine düşüşünü izlemek ne acı. Çünkü damlanın kâğıdın üzerine düşmesi ve akabinde kâğıttan duvara aksettirdiği dayanılmaz yankısı bir yana, hareket ederek, şekil değiştirerek oluşturduğu, bakana zarar veren ince yüzün temsili üzüntüsü bile, geçmişin içerisinde kaybolmamı sağlayıp, bir köşede hıçkırığa hıçkırığa ağladığım zamanlardaki gibi özgür ve güzel.: Tıpkı sen gibi. Lakin anlamsız dünya kurgularının sonucu olarak düşüğüm

bu yerde, hayat veya hayâsızlık dolu günlerim sebebiyle, hala kedi ve farenin rolünün değiştiği bu şehirdeyim... Lakin bir sessizlik var, bir de sen ve damlalar... Bazen mürekkepten, bazen ise gözlerimden karanlığa doğru düşen.

Tüm bu kurguların sonuç olarak götürdüğü geçmişin, bu dar, nemli, kemik çürüten ve insanı ürkünün yankılarıyla dolu hapishane hücrelerinde ne kadar hissedilebilir olduğunu ne sen, ne de başkası tahmin edebilir. Pek derin hastalıklarım olduğu şüphesiz ortada; ama bunlar ne senin telaş edeceğin kadar yara açıcı, nede maddesel varlığımı bir soluksuzluğa götürecektir kadar korkutucu. Lakin bu uğursuz hastalığımın sebepleri sıkıntı, bunaltı ve korunaksızlık... Derin bir soğuk var buralarda. Her ısıyı hissetmeyi umut eden parmaklarımı, varlık belirtisi sayılabilecek herhangi bir sıcaklığı aramak için avare bir şekilde gezdirsem de karanlık ve soğuk duvarlarda, arada hatırıma geldiğinde nefesimi tıkanmasına neden olan, senin yaşadığın yere; yani kalbime uzatıyorum. Derimin altında ve sağlamlığımı yitirmiş kemiklerimin arasında atmaya devam eden o sıcak yuva, hala o kadar canlı ve sıcak ki! Gençken bir liman köşesinde kışın soğukluğu altında, sıcak saatleri var ettiğimiz bir ortamda sana anlatmaya çalıştığım "o" ada gibi. Yeri belli... Ama sen olmayınca varlığı anlamsız...

Kurumuş dudaklarımdan akan nameler bununla da sınırlı değil biliyorsun. Korku hala içimde, gecenin karanlığının, parıltısının ve mavisinin renklerini oluşturduğu; pisliğin, çürüklülüğün, yaşlılığın, kısacası benim varlığımdaki her zerrenin bulunduğu cübbenin altında titreyen ve anlık duraksayıp, ardından titrek şarkısına devam eden kemiklerimin, o muazzam trajedi komik melodisinin nakaratlarında yine sen varsın. Bir gencin ruhundaki dirayeti, varlığı vücuduna hissettiren; korkusuzluk ve kokuşmuşluğu unutturan o anlarda, hatırımda olan yine sensin. Kısacası her zaman olduğu gibi, bu derin yalnızlığında da her an aklımdasın...

Çünkü zamanında mırıldandığım gibi:

Sevgi, varlığı huzurlu kılmak, yalnızlık, huzuru varlıkta tutabilme çabası içindir.

Bu kurguyu şu anda seninle, bu kağıt parçası üzerinde de bizden daha iyi kim yaşayabilir. Kim bilir?

Şimdilik elveda hanımefendi: "Gerçeği görmek istediğinizde, aramanız gereken şeyi biliyorsunuz."

Yazan: Bunises®

KHARD

Günler geçmek bilmiyordu. Sabırsızlıkla ekimin yirmi dördünü bekliyordu. O gün ustasından ayrılacak, kendi başına maceraya çıkacak belki de kendi başına bir soylunun, baronun yada bir çetenin illüzyonistliğini yapacaktı. On dört yaşındayken Theruin'in yanına çirak olarak girmişti. Şimdi ise tam yirmi dokuz yaşındaydı (aslında 28, 29 yaşına girmesi için önünde 4 günü vardı). Ustası ondan son bir ricada bulunmuş, bir soylunun evine gidip akşam vereceği davet için bir kaç basit illüzyon yapmasını istemişti. Bu tarz işlerin parası iyiydi ama bu tarz işlerden pek fazla çıkmıyordu.

Baron Dyne'nın kalesi, şehrin surları dışında özel bir mülktü ve baron adına savaşan kırk dört askeri vardı. Elli kadar hizmetçisi, 4 ahır dolusu hayvanı, binlerce metrekare toprağı vardı. Baronun sahip olduğu diğer iki ev, bu kalenin yaklaşık ikişer günlük mesafe uzağında, doğusunda ve batısında kalıyordu. Nihayet baronun gönderdiği at arabası sihibazların dükkanına ulaştığında saat akşam üstüne geliyordu. Arabacı dükkana girip;

"Efendim sizi kalesinde bekliyor, büyük yemeğini yarın vereceği için bugünden gelmenizi, hazırlıklarınızı onun kalesinde yapmanızı ve her şeyin işleyip işlemediğinden önceden emin olmanızı istiyor" dedi. Konuşurken tıpkı bir robotu andırıyordu. Kelimelerini ezberden okuyor, illüzyonculara sanki aşağılık birer dilencilermiş gibi bakıyordu. Oysa ki illüzyonistlerden düşük sınıf olduğunu biliyordu, efendisinin emirlerini söylerken sanki dünyadaki en önemli adam kendisiymiş gibi davranıyordu. Khard, siyah uşak kıyafeti içindeki hafif toplucana olan arabacıya dönüp, baştan aşağıya onu süzdü. Khard, adamı incelerken adam bakışları altında adeta büzülüyordu. Arabacı henüz orta yaşlarında siyah saçlı (aralarda beyazlamış saçları da vardı) kahverengi gözlü, suratı hafif toplu bir kendisini beğenmişten başka bir şey değildi. "Ben yapmam gerekenleri zaten fazlasıyla iyi biliyorum efendi uşak." cümlesini tamamladığında suratında aşağılayıcı bir ifade vardı. Ustasına göz kırptıktan sonra, gayet basit bir numarasını kullanarak paltosunu ve çantasını büyü yoluyla önüne kadar getirdi. Arabacı şaşkınlıktan ağız bir metre açık kalmış

bir şekilde bir şeyler kekelemeye çalışıyordu ama Khard onun bu halini hiç umursamadan "Çantamı arabaya götür. Bir an önce kaleye gidip çalışmam gerekiyor" dedi. Sesi gayet etkileyici çıkıyordu. Arabacı ürkmüş bir ifadeyle (belki birazdan istenmeyen bir şeye dönüştürülmek korkusuyla) hızla çantayı alıp arabaya koşturdu. Khard, arkasından giderken ustasına dönüp "Amma da budala, hoşça kal usta yarın akşam saatlerinde görüşürüz" dedi ve dükkandan çıktı. Ustasının suratınca munzur bir gülümseme vardı. Aklından 'bu evlat gayet iyi yetiştii, artık kendi işlerini başarıyla halledebilir' diye geçirdi. Çiraklık yaşı sona erdiğinde, kendisini idare etmesini de fazlasıyla öğrenmişti.

Kaleye ulaştıklarında hava çoktan kararmış, saat geceye yaklaşmıştı bile. Arabacı bu sefer Khard'a büyük bir saygı göstererek kapıyı açtı. Çantasını aldı ve kalenin giriş kapısına kadar, oradan da efendisiyle görüşeceği çalışma odasına kadar eşlik etti. Arabacı odadan çıkarken, Khard, adamın omzunu tuttu ve "Yol beni acıktırdı, bana yiyecek bir şeyler getirilmesini de söyle" dedi. Arabacı kafasını sallayıp hızla oradan uzaklaştı. Yemeğinin gelmesini beklerken kütüphanedeki kitapları inceleyen Khard, işe yarar bir şey bulamadı. Hepsi göz boyamak amacıyla alınmış ve oralara yerleştirilmiş kitaplardı. Ev sahibi gösterişi çok seviyordu. Bu geniş çalışma odasındaki büyük şömüne önündeki deri koltuklardan, koltukların arasındaki oymalı sehpadan, duvarlardaki gösterişli tablolarından, yerdeki pahalı halılardan ve odanın geri kalanını kaplayan oymalı kütüphanelerden anlaşılıyordu.

Kütüphanelerden birinde gösterişsiz cildi olan, eski püskü, kapağı toz tutmuş, siyah deri kapaklı bir kitap aldı. İlk sayfasını açtı ve okumaya başladı. Bu kitap tanrıları anlatıyordu. Yıllarca aradığı ama bulamadığı o kitap, o kayıp kitap şu anda ellerinde, bu salak ve sırf gösteriş için yaşayan şişko adamın ellerindeydi. Hemen sayfaları karıştırdı ve aradığı şeyi buldu. Sürgün tanrı Khard hakkında yazılan metinleri;

" Khard, ölümlülerin işlerine fazlasıyla bulaşmış, yapılması kesinlikle yasak olanları yapmış ve sürgünü hak etmiştir. Krallıklarda

çıkan isyanlar, sınırlardaki büyük çaplı çatışmalar hatta ve hatta komşuların birbirleriyle kavgaya tutuşmalarına bile Khard sebep olmuş, ölümlüleri buna o azmettirmiştir. Bundandır ki artık onun adı bir tanrı olarak değil, Dharga (sürgün tanrı, lanetlenmiş, unutulması gereken) olarak anılacaktır. Ve onun adını iyilikle övenler sonsuza kadar lanetlenecek, ölümlü hayatlarında huzur bulamayacaklardır, ebedi yaşamları ise hiç olmayacaktır. Cehennem dipsiz kuyularından düşecekler, alevlerde kızaracaklar, ölümsüz bedenleri yok olana kadar tekrar tekrar işkence göreceklerdir. Khard'la işbirliği yapanlar Tanrılardan korksunlar ve dilesinler ki hesaplaşmaları hiç gelmesin! “

Konseyde alınan bu karardan sonra Khard'ın tanrı bedeni ateşe atılmış, dipsiz kuyulara sürüklenip unutulmuştu. Fakat binlerce yıl sonra Khard'ın sürgün ruhu bir yolunu bulup cehennemden kaçmış ve Eolasia'da gezinmeye başlamıştı. Gücünü yeniden eskisi gibi kılmak için saf ve temiz ruhları toplayıp kendi cehenneme atması gerekiyordu ve onun bendeni olmasa da ruhu hala nifak konusunda ustaydı. Kısa bir süre sonra (yaklaşık dört yüz kırk beş yıl) müritlerinden bazılarını tekrar bulmuş ve hatırı sayılır bir sayıda ruhu bir araya toplamıştı. Esirlerinin hepsi hem ondan nefret ediyor, hem de ondan ölesiye korkuyorlardı. Çünkü ruhlarının kontrolü hala Khard'ın elindeydi.

Sonunda büyük gün geldi çattı. Ordularını ve büyücülerini tamamlamıştı. Yerin altında yaklaşık üç yüz kadar cehennem yaratığı, cehennem derinlerinden dört iblis, ve dış dünyadan mutasyon sonucu oluşmuş yaratıklarla yirmi iki kişilik bir necromancer topluluğu. Ve aralarında en mükemmeli artık bedenine ve hemen hemen eski güçlerine sahip olmuştu, artık güçlerine tam olarak kavuşması için ruh toplaması değil, korkularıyla ve nefretleriyle beslenmesi gerekiyordu.

İlk hedefi cücelerin mağaralarının üzerine kurulu olan Tragrad şehrini ele geçirip, kalesini yapmaktı. Cücelerin madenlerine yaptığı saldırıyla eş değer bir şekilde, Tragrad'ın dış surlarına da bir saldırı gerçekleşmişti. Ortalık kısa sürede kan gölüne dönmüş, insanlar ve cüceler katledilmişti. Kalan çok az sayıda canlı ölümlü, Khard'ın emrinde köle olarak çalıştırılmak için yarı sürüklenerek, yarı dövülerek toplama

alanına götürülüyordu. Şehir meydanında toplanan köleler gördükleri savaş karşısında dehşete düşmüştü ve şu anda karşılarındaki görüntüyle de bütün kanları adeta çekilmişti. Sağ kalan ve bir parça kağıt ve mürekkep bulan bir esirin yazdığı parşömende şunlar geçiyordu.

“Bu büyük yıkımın ortasında toplandık. Etrafımızda onlarca yaratığın korkusu ve acımasız vuruşları altında bir köşede toplandık. Belli ki bizden faydalanmak istiyorlardı. Gözlerinde hala alevler olan yaratıklar. Simsiyah cübbelere bürünmüş bir kaç şey (şey diyorum çünkü onları tanımlamak imkansız gibi) ve bir çok kötücül güç, yabancılerden kurulmuş bir birlik. Şimdilik görebildiğim hizmetkarları bunlardı. Ama en korkunç görüntü, öldüğümde bile gözlerimin önünden gitmeyecek şey, toz bulutlarının arasından yer yüzüne çıkan o iblisti. Ondandır diye bahsediyorlardı, birde adı vardı Khard. Yaşayan veya ölü herkes yolundan çekiliyordu, bir saygı ve korku besliyorlardı. Yaklaşık 2 metre kadar boyu vardı. Simsiyah giyinmişti ve elinde bir metreden uzun bir balta taşıyordu. Baltası bile kızıl kızıl parlıyordu. Üzerindeki giysinin kapüşonuyla yüzünü kapatmıştı, ama o karanlığın içinden iki kızıl göz etraftaki yıkımdan ölesiye zevk alıyordu. Ölümün kendisi ayaklanmış, şimdi bu dünyada yürüyordu adeta. Hele o zevk çığılığı kulaklarımdan asla silinmeyecek. Onun çığılığını kilometrelerce uzaktan duymuş olmalılar, çığılık attığı zaman bütün her şey (yaşayan ve ölümler) adeta yere kapaklanıyor ve acı çekiyordu. Bu dehşet arasında daha ne kadar yaşamamıza izin verecekler bilinmez ama mürekkeğim ve sayfalarım bitti. Yenilerini bulabildikçe bu dehşet şehrinde olanları ileriki nesillere aktarmaya devam edeceğim (en azından çalışacağım).” Bu kısımları bir mabedin içinde bulmuşlardı. Kilisenin koruyucuları tarafından saklanmış ve onarılmışlardı. Khard hakkında bilinen hiç bir şey yoktu. Yani bilinenin dışında. Bu büyük yıkımdan sonra tanrılar tekrar yer yüzüne inmiş ve O'nu sonu olmayan cehennemlerine tekrar hapsetmişlerdi.

Yüzünde büyük bir sırtmayla bu kıymetli kitabı cübbesine indiren Khard, geniş ve rahat koltukta oturup evin efendisini beklemeye başladı. Bu ufak hediye karşılığında adam, ondan isteyeceği her şeyi fazlasıyla hakk ediyordu zaten. Beklerken, Khard hakkında

son yazılanları dūşündü, 'Babacıđım, Khard'ı tekrar bulup bu dūnya üzerinde yūrümesi için elimden gelen her Őeyi yapacađıma tekrar söz veriyorum' diye içinden geçirdi. Daha Őimdiden Khard ile ilgili bir çok Őeyi öğrenmiŐti ve çıktıđı yolculuđunda bir çok Őeyi daha toparlayacaktı.

Yazan: Erenozy

MADENLER

“Lanet olsun. Bu kaçınıcı oldu” diye isyan etti Grind. “Dostum yerin çok altına indik, bu seviyedeki taşlar haliyle daha kalın, kazmaların kırılması normal bir şey” diye teselli etti Lombrik. Grind söylenerek kalktı, kaşları çatılmıştı. Çünkü bugün kırılan dokuzuncu kazmasıydı. ‘Bu kadarı çok fazla ama’ dedi içinden. Lombrik’ in onu teselli etmesi için saatlerce konuşmasını istemiyordu, bu cücenin sinirini bozuyordu. Adımlarını hızlandırdı. Çevresinde yüzlerce cüce, dağı deliyordu, içerisi fazla sıcaktı. Sürekli maden işçilerinin sesi geliyordu, bazen şarkı söylüyorlardı bazen yüksek sesle küfür ediyorlardı. Malzeme yığınının doğru ilerlerken bir adamın daha kazmasının kırıldığını gördü. Bu onu mutlu etmiş gibiydi sanki ‘evet çok derindeyiz ve kazmalar ondan kırılıyor’ diye içinden geçirdi. ‘Pöööh bunlar cüce kazmaları, kırılmaması gerekir!! ‘ içinden bir küfür daha patlattı ve yığından iki tane daha kazma aldı....

“Siz komutam altındakiler! Bugün cücelerin yardımıyla dünyaya açılacağız! Cüceler daha fazla maden için kazıyor ama karşılarında demir damarları yerine Khard’ın baştan aşağıya kuşanmış askerlerini görünce şaşıracaklar. Bugün, (Duraksadı. Sözlerinin daha tesirli olması için bekledi) Bugün dış dünyaya çıkacağız. Yüz yıllardır bekledik, yer altındaki yaşamı hak etmiyoruz, daha iyisini hak ediyoruz, (bir duraksama daha yaptı, dinleyen askerleri nefeslerini tutmuş konuşmanın sonunu bekliyorlardı) Dış dünyayı !!! (bir alkış patlaması oldu, elini kaldırıp ordusunu susturdu) Bu gece kan dökülecek! Bu gece Khard dünyaya dönüyor çünkü! Şimdi askerlerim, daha iyi bir yaşam için, kan dökmek için, vahşet için (Adeta haykırmaya başlamıştı) duvarları yıkın ve cüceleri katledin. (Khard’ın yaratık

ordusu hep bir ağızdan çılgık atıp silahlarını kalkanlarına vurmaya başladılar) Şimdi gidin ve gördüğünüz her cüceyi acımadan katledin. Unutmayın bizi ayakta tutan onların korkuları ve ruhları ‘bazılarımız için’ “(bu iki kelimeyi o kadar kısık söylemişti ki sadece yanındaki yaverleri duydu. Zaten ruhlarla ilgilenenler sadece Kendisi ve yaverleriydi) kılıcını çekti ve önceden yıkılması kararlaştırılmış tünelleri gösterdi. Ordusu çılgıklar eşliğinde tünellere doğru yürümeye başladı...

Ordusunun büyük çoğunluğu mahşer hayvanları diye anlatılan yaratıklardan oluşuyordu. Bunlar kafalarının üzerlerinde boynuzları olan, çıkık çeneli ince yüzü bir boğaninkini andıran, insandan biraz uzun ve yapılı, kızıl tenli yaratıklardı. Tanrıların kitaplarına Dakress olarak geçmişlerdi. Boyları bir metre doksan yedi santim ile iki metre on üç santim arasında değişiyordu, kiloları ise doksan beş ile yüz otuz arasındaydı. Dakress’ler genelde uzun kılıç kullanırdı, ve ellerinde uzun kalkanları vardı. Kılıçları bir metre on santim boyunda, enli, ucuna doğru hafif kavislenen çift tarafıda keskin, siyah metalden dövülmüştü. Kalkanları ise bir metre onbeş santim, yarı oval ve gene siyah metalden işlenmişti. Siyah metale dünyanın alt kısımlarında rastlamak mümkündü. En dayanıklı metal çeşidi olup cücelerin bile ulaşamayacağı derinlikteydi. Dakress’lerin yayları ise bir metre on santimlik siyah metalden yapılmıştı, okları bir buçuk metre kadardı ve yeryüzündeki en sağlam ağaçtan yapılmışlardı (ortak dilde draga ağacı kadim elf lisanında Thenless dedikleri ağaç) Dış dünya’ya sadece Gorgath’ların açtığı boyut kapılarıyla gidebildikleri için ahşap üzerinde fazla durmamışlardı. Ahşabı sadece masalarda, ok yapımında ve mızrak yapımında kullanmışlardı. Ok ve mızrakların ucu siyah mitril denen

değişik madenden yapılyordu. Savaşçuların kullandığı hançerler de bu maddeden yapılyordu. Son derece keskin ve son derece dayanıklı olmasına rağmen mitrilden bile hafif- ti, varlığını bile belli etmiyordu. Siyah mitril ib- lislerin bile karşısına çok az çıkmıştı, bu yüzden zırhların yapımında siyah metalle karıştırılıp işleniyordu. Okçuların zırhları pantolon ve kasktan oluşmaktaydı, bedenlerini örten her- hangi bir şey yoktu, piyadelerin zırhları da okçular gibiydi tek farkları kasklarındaki kırmızı şerit (ense tarafından başlayıp burun korkuluğuna kadar uzanan bir şeritti, kalınlığı iki santim kadardı) ve üstlerine giydikleri üniformalarıydı. Deriden yapılmış üniformaları siyahtı. Rütbelerini şeritlerle belirliyorlardı (sol omuzdan başlayan birbirine paralel şeritler) iki şerit onbaşı rütbesini, dört şerit yüzbaşı rütbesini belli ediyordu. Onbaşılardan emrinde iki yüz asker vardı ve her yüzbaşının emrinde yirmi onbaşı vardı. Khard'ın emrinde yirmi beş yüzbaşı olduğu düşünülünce büyük bir ordu sayılabilir ve ordusu sadece bunlarla da sınırlı değildi. İki yüz kırk tane karabüyücü vardı. Bunlar dış dünyada Khardberya diye adlandırılan, ormandaki tapınaklarında bulunuyorlardı. Cücelere eş zamanlı olarak insanların dördüncü büyük şehri Razum'a yapılacak saldırıda bulunacaklardı. Boyut kapılarından fazla asker çıkartamadıklarından büyü gücü büyük olacaktı. İnsanlar tarafından lanetli orman olarak adlandırılan ormanda kurdukları kampta on bin kadar Dakress, iki yüz kırk karabüyücü ve iki bin kadar Logren bulunmaktaydı. Logrenler yaban domuzlarının irisi olarak tabir edilebilirdi, yaban domuzun- dan farkları; kırmızı gözleri, iki metreye varan uzunlukları ve bir metreyi bulan yükseklikleri- ydi. Yetişkin bir logren iki yüz elli kilo kadardı. Savaşırken sivri dişlerini ve salgıladığı asiti kullanıyordu. Dakress'ler saldırı gününden iki hafta önce ormana getirilmişti ve kuşatma aletleri yapımına başlamışlardı. Yirmi yedi mancınık ve dört koç başı yapmışlardı. Koç başları üç metre uzunluğunda bir buçuk me- tre yüksekliğindeydi ve ucunda siyah metalden

bir iblis başı vardı. Buradaki orduyu yönetmek için Khard'ın yaverlerinden Dagrada gelmişti. Ateşten gözleri ve üç metrelik devasa boyu- tuyla görenleri çığına çeviriyordu. Elinde bir buçuk metrelik siyah mitrilden yapılmış kılıcı vardı. Sirtında ise teni gibi kızıl olan, her biri iki metrelik dev kanatları. Kanatlarını açtığı zaman boyutu beş metreyi buluyordu ve bu koca cüseyi rahatlıkla taşıyabiliyordu. Siyah ejderhalar ile anlaşılmış ve Razum'a yapılacak saldırıda Dagrada'ın saflarında savaşacak otuz siyah ejderha bulunmuştu. Onun emrine girmeyen iki ejderhayı da öldürmüştü. Derilerinden çok güzel zırh yapılabilirdi. Siyah ejderlerden dünyada fazla kalmamıştı. Sayıları kırk beş'i geçmezdi ve otuz tanesi Dagrada'nın buyruğu altına girmişti bile ve iki tanesi çoktan ölmüştü. Saldırı gününden bir gece önce ejderhalar da dahil olmak üzere bütün ordu ormanda toplanmıştı. Gerçi bu ordu ormana girdikten sonra orman denilebilecek bir yeri kaldıysa. Khard'ın işçileri (Blamlar; yaklaşık bir buçuk metre boylarında ve zor şartlar altında çalışabilen ustalar. Cücelerin sakalsız ve daha uzun ömürlüsü olarak adlandırılabilirdi. Ten- leri ise siyahtı. Ormanda bin üç yüz kadar Blam vardı ve dört gece önceden çalışmaya başlamışlardı) ormanda karargah kurma- ya başlamışlardı bile. Yer altındaki Khard'ın kalesine benzeyen minik bir şehir inşaa ediyorlardı. Razum'u aldıklarında buraya da ufak değiştirmeler yapacaklardı tabiki...

Grind elinde yeni kazmaları ile geri döndü ve kazmaya yeniden başladı. Yanındaki Lombrik çukuru biraz daha genişletmişti ve bunun geceye kadar bir tünel girişi olması gerekiyordu. Saat daha öğlen civarı olmalıydı. "Demek kırabilecek yeni aletler buldun dostum" kahkahası iki grup öteden duyulabiliyordu. Yüksek sesle küfür eden Grind "eğer bir daha dalga geçersen bu seferkini kafanda kıracağım haberin olsun" diye ekledi. Yüzünde daima somurtkanlık

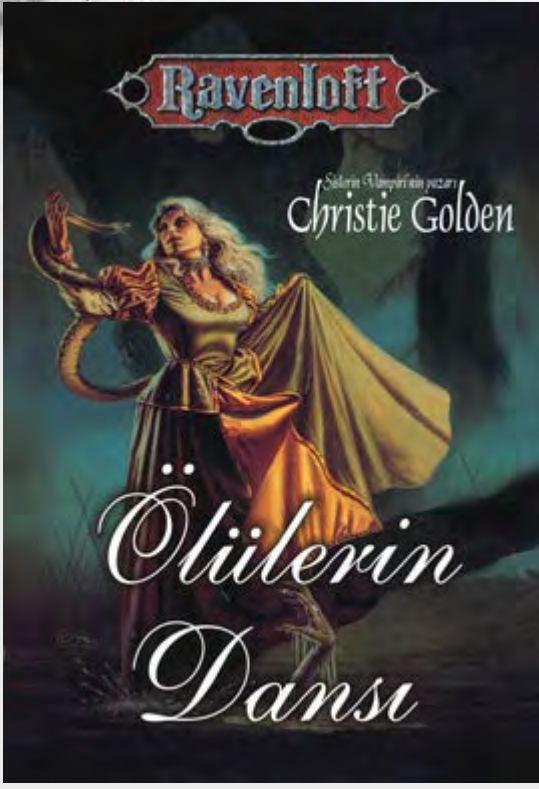
vardı. Lombrik bir kahkaha daha patlattı ve kahkahası duvardan gelen sesler ile bölündü. Yerin altından sesler geliyordu(çökme sesleri) ve refleksif olarak geri çekildiler. Bir an sonra cücelerin kazı alanında kargaşa başladı. (Çünkü sesler her yanı sarmıştı ve bir de davul sesleri eklenmişti) herkes afallamış birbirine bakıyordu ki, ilk kazı alanı çöktü, çökenlere bir diğeri daha eklendi ve sonra bir diğeri alan daha. Aradan on dakika geçtiğinde kazı alanı toz toprak içindeydi, göz gözü görmüyordu. Savaş emri veren cücelerin seslerine davul sesleri karışıyordu. Etrafta kargaşa vardı ve her kafadan bir ses çıkıyordu. Kazı alanında bin kadar cüce vardı (büyük bir çalışmaydı ve onun iki misli de malzeme getiren ve molozları götüren cüce gelip gidiyordu). Toz katmanı dağılmaya başladığında yerin altından gelen çığlıkları duydular, sesler gitgide çoğalıyor ve daha da yaklaşıyordu. Toz perdesi tamamen indiğinde Grind'in gördüğü son şey iki kızıl göz oldu...

sadece bir kişi ölmüştü, o da tünellerden geçerken çıkan kargaşada ezilerek ölmüştü. Döndü ve yüzbaşısına rapor vermek için ilerledi. Kazı alanının ortasında diğer onbaşuları da toplanmıştı. Yüzbaşı Trean raporları aldığıda çok memnundu, iki kayıpları vardı ve onlar da çıkan kargaşada ölmüşlerdi. Trean Daburg'a döndü " askerlerini şu yukarıdaki kapıya gönder de geçişi açalım daha öldürecek bir çok cüce var" suratındaki gülümsemegörülmedeğerdi. "Emredersiniz efendim!" topuklarının üzerinde dönerek askerlerine yeni emri söyledi ve cücelerin kazma yığınlarına uğrayarak kapıya yöneldiler. Çalışmalara başladıklarından kısa bir süre sonra kapı çatlamaya başlamıştı. Daburg askerlerden birine " yüzbaşıtı bul ve kapının fazla bir ömrünün kalmadığını belirt. En fazla bir saat içinde geçidi açacağız." Dedi ve asker başıyla selam verdi ve koşarak yüzbaşıtı aramaya koyuldu....

Yazan : Erenozy

"Herkesi öldürün! " diye kükredi onbaşı Daburg, kılıcıyla önüne ilk çıkan cüceyi biçtikten sonra hızını kesmeden ilerleyerek. Cüceler yerlerinde çakılı kalmışlardı. Böyle bir görüntüyü en kötü kabuslarında bile görmemişlerdi ve ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Çığlıklar eşliğinde çöken kısımlardan adeta bir iblis ordusu akıyordu. Havada uçuşan okları görmeye başlamışlardı, ve arkadaşlarını öldürmelerini de. Kısa sürede iblis ordusu kazı alanını ele geçirmişti ve saldırıdan on beş dakika sonra aklını toparlayan bir cüce kazı alanına geçişi kapatmıştı. Kazı alanı taze kan kokuyordu. İblis ordusundan sadece iki kayıp vardı ve yaklaşık iki bin cüce çoktan ölmüştü. Kısa bir süre sonra gelişleri cücelerin salonlarında kargaşaya yol açtı ve cüceler hazırlanmaya başladı....

"Bu ilk zaferimizdi dostlarım" dedi Daburg kendi askerlerine. Onun emrinde

ÖLÜLERİN DANSI

Larissa Karyele büyülü bir nehir gemisinde dansçılık yapmaktadır. Gemi, Kara Diyarlar' a hükmeden şeytani varlıkların engellemeleriyle karşılaşmadan yıllarca Ravenloft' da dolaşmıştır.

Ancak gemi zombilerle dolu Souragne Adası'na geldiğinde, mürettebat sahiden de tüyler ürpertici ezgilerle bezeli bir müzik eşliğinde dansa başlar. Kaptanın vahim sırlarını öğrendikten sonra Larissa ruhunu kurtarmak için bataklık yaratıklarına ve büyülü ölüm dansına güvenmek zorundadır. (arka kapaktan)

Başlangıcı biraz sıkıcı olsa da değişik bir hikaye olmuş. Kitap ilerledikçe kendini aşıyor, okuduğum iyi kitaplardan bir tanesi de Ölümlerin Dansı'dır. Fantastik öğelerle, korku öğelerinin birbirine mükemmel kaynaşmasıyla ortaya çıkan bir kitap. Larissa'nın dansçılık yaparak hayatını kazandığı macera, daha önce geldiği sislerin arada sırada kendisini gösterdiği yerde devam ediyor. Evet doğru düşündünüz burası Ravenloft diyarı. Dansçı olarak iş yaptığı teknedeki (ona babalık yapan adamın teknesindeki) arkadaşlarını ve hapsedilmiş hayvanları kurtarmak için kolları sıvar. İşçi olarak tekneye alınan bir gencin sayesinde

tekneden kaçtıktan sonra bazı yardımlar alıp kendisini geliştirmeye ve aynı zamanda da bizim okuyacağımız maceraya başlar.

“Koca bir şimşek odayı gündüz gibi aydınlattı. Larissa onun acımasız parlaklığında daha önce görmediği bir şeyi fark etti; duvar kağıdına çizilmiş herkes çürümenin farklı evrelerindeki birer cesetti.

Larissa çığlık atmamak için kendini zor tutarak geri çekildi. Şamdanı tutan eli titriyor ve gölgelerin dans etmesine sebep oluyordu. Gök gürültüsü kükreyerek onunla alay etti. Larissa şamdanı şöminenin üzerindeki rafa geri koydu ve bunu yaparken oradaki resme bir kez daha baktı.

Resimde masa başında yazı yazan bir kadın görülüyordu. Resmin çizildiği yüzey aşırı derecede ince bir kemik plakaydı. Kemiğin arkasında yanan bir mum, resme canlıymış gibi bir izlenim veriyordu. Bir an için duvardaki dehşetengiz çizimleri unutan Larissa, resimdeki genç kadının harıl harıl yazı yazmasını seyretti. Sonra kadının önündeki sayfada yazanları okudu

Bana yardım et.

Bunun bir ışık oyunu olduğundan şüphelenen Larissa gözlerini kapattı. Tekrar açtığında sözcükler değişmişti.

Beni özgür bırak.

İçini soğuk bir dehşet kapladı ve bakışları sayfalardan kadının yüzüne doğru çevrildi.” (Kitabın içinden, rast gele seçilmiş bir bölümden alıntıdır.)

Kitap bana göre alınıp okunulması gereken güzel bir eser. Dansçı bir kızın sevdikleri için yaptığı fedakarlıklar ve bu fedakarlıkları yaparken geçirdiği macerayı konu alan bir kitap. Betimlemeleri ve anlatım dili gayet başarılı. 16 yaş ve üzeri okuyucu için ideal bir kitap. Bazı korku ve şiddet terimleri ve betimlemeleri içerdiğinden dolayı küçük yaşta okuyucular için etki yaratabilir.

Yazar notları; Kitap: 80

Yazar: 60

Kapak: 100

Toplam ortalama: %80

Yazan : Erenozy

ROVERANDOM

1925 yazında, genç Michael Tolkien, kumsalda oynarken en sevdiği oyuncak köpeğini kaybetmişti. Baba J.R.R. Tolkien, oğlunu avutmak için bir büyücüyü kızdırdığında, oyuncağa dönüşen gerçek bir köpek hakkında bir öykü yarattı.

Aradan 70 yılı aşkın bir süre geçti ve ayın üzerinden denizlerin diplerine dek uzanan Rover'ın maceraları artık su yüzüne çıkıyor...

Eve dönmek için gösterilen büyük bir çaba, kum büyücüleri, denizin üzerinden dünyanın ucuna ve ötesine uzanan ay patikası, Aydaki Adam, Beyaz kanat, Ay köpek ve ejder arasında gerçekleşen inanılmaz olaylar.

Bir çocuk masalı da olsa günümüz yazarlarının hayal gücünden çok daha fazlasını barındırıyor. Bence kesinlikle okunması gereken bir eser. Bir köpeğin bir gün bahçede sarı bir topla oynarken başlayan macerası, Ay da ve denizlerin dibinde devam ediyor. Rover'ın maceradan maceraya koşturuşunu okurken zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyorsunuz...

Bu kitapta benim en çok beğendiğim şeyler yerlerin tasvirleri ve olayların gelişimi olmuştu. Kitabı okurken yaşanan olayların sanki içindeymişiz gibi okuyoruz. Sanki birinin anlatımı değil de adeta bizde ordaymışız gibi.

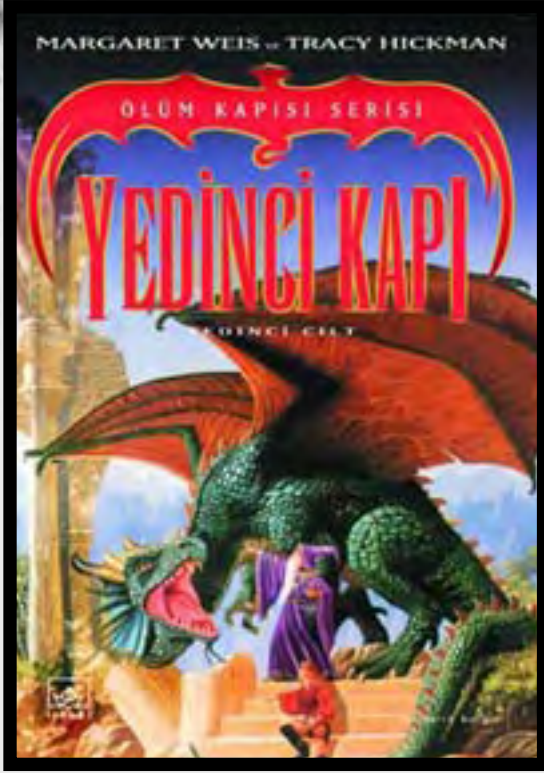
Tasvirler çok oturaklı kullanılmış, okurken her şey gözümüzde canlanıyor. Bu kitap yanlış hatırlamıyorsam hobbit'den önce yazılmıştı ancak, hobbit daha çok beğenildiği için ilk basılan kitap o olmuştu. Kitapta ben bir kusur bulamadım. Gayet başarılı bir kitap, nede olsa üstat Tolkien'in kaleminden çıkma.

Kitap notu: 90

Yazar notu: 100

Kapak notu: 90

Yazan : Erenozy

YEDİNCİ KAPI

Yedinci Kapı'da, Margaret Weis ve Tracy Hickman tüm zamanların en büyük fantazyta destanlarından birini güçlü ve unutulmaz bir sona ulaştırıyorlar...

Ölümcül şekilde yaralanmış Haplo kendisini, Lord Xar'ın merhametine kalmış, ölümden de kötü bir kaderle karşı karşıya bulur. Xar, Haplo'yu diriltmeyi planlamaktadır -efsanevi Yedinci Kapı'nın yerini söylemesi için. Haplo'nun en karanlık saatinde, tek kurtuluş ümidi Marit, Usta Hugh ve Alfred'dir.

Ama korkunç bir seçim yapmak zorundadırlar: Haplo'yu kurtarmak için yasak Yedinci Kapı'ya girmeleri gereklidir. Eğer bunu yaparlarsa yerini, onu dünyalar üzerinde korkunç bir hükümdarlık kurmak için kullanmak isteyen Lord Xar'ın bulması riskini göze almaları gerekir. Aniden yaşamlarını -ve koparılmış alemlerin kaderini- bıçak sırtında bulurlar.

İyi ile kötü arasındaki kıyamet mücadelesinde son perde açılmak üzeredir.

“Lanet olsun ne olacağını bilmiyorum! diye karşılık verdi Haplo sabrını yitirerek. “Ama eğer burada başarısız olursak ne olacağını

biliyorum. Sende öyle.”

Alfred başka bir şey söylemedi. Dans etmeye başladı.

Hareketleri zarif, yavaş ve ciddiye. Bir şarkıyla kendine eşlik ediyordu. Elleri ezgi ile birlikte desenleri çiziyor, ayakları aynı karmaşık deseni yerde oluşturuyordu. Dans, büyü, kanındaki sarhoş edici kabarcıklar gibi içine giriyordu. Zaman zaman, sanki başkasına aitmiş de ona yalnızca ödünç verilmiş beceriksiz ve hantal bedeni şimdi gömlek değiştirmiş, deri değiştiren yılan gibi değişmişti. Büyü onun etiydi, kemiğiye, kanıydı. O ışığı, havaydı, suydu. Mutluydu, hoşnuttu ve korkmuyordu.

Koruyucu rünlerin ışıkları bir kez parlak bir şekilde alevlendi, sonra soldu ve tamamen söndü.” kitabın içinden.

Sona doğru ilerlerken nefesler tutulmuştur. Haplo neredeyse ölmek üzereyken Xar tarafından götürülmüştür, Alfred düştüğü yerden kurtulacak gibi gözükmemektedir. Xar Yedinci kapıyı bulursa bütün her şey boşa gidecektir. Aynı zamanda labirentin bütün yaratıları birleşmiş Patryn'lere saldırıya hazırlanmıştır, labirentin güçlerini yöneten ejder yılanlarla birlikte. Bunlara karşılık sürprizlerle dolu ve tek solukta okuyacağınız bir kitap. Fantastik kurgu tarihinin en iyi serilerinden bir tanesi sona bağlanıyor.

Yazan : Erenozy

Aynanın Diğer Tarafında “Sonlar ve Başlangıçlar” gerçekten de çok uzun sayılabilecek bir çalışmanın ürünü. Yazar’ın yıllarca yazdıklarının birikimi olmasının yanı sıra yayınlanma sürecinin de çok uzun bir süreyi kapsaması söz konusu. “Başka bir şey yapma”, kendine özgünlüğünü koruma, vs gibi pek çok konunun ciddi bir özen ile dikkat edilmesi sonucu ADT’nin ilk cildini istediğimiz bir noktada yayınlayabildik... Bazı şeyler de aslında yayına hazırlık sürecinde ortaya çıktı. Ve fark ettik ki çok uzun bir yolun sadece başındaymışız... Gerçekten de bu altı yüz küsur sayfalık kitap tek başına küçük sayılamayacak ise de, bir başka açıdan, yani bizim tasarladığımız ADT kitapları ve görsel çalışmalarını açısından yüksek bir merdivenin ilk basamağı sadece.

ADT’yi dikkatle okuduğunuzda kurguladığı dünya içerisinde aynı zamanda bizim yaşadığımız dünyaya göndermeler de bulabilirsiniz. Kitabın basımına karar verirken, Esin Akyıldız’ın yazım yeteneğinin yanı sıra bu bakış açısı da bizim için önemli bir rol oynamıştı. Yeterince cüretkâr bir

projeydi zaten ama bizi bugün getireceği noktadan habersizdik ilk zamanlar. Sınırlarımız daha dardı. Oysa bugün ortaya çıkan eseri gördüğümüzde ilk düşündüğümüzden çok daha geniş hayallerimiz var; biz kitabı oluştururken, o da kendi gücüyle bizleri etkiliyor, yönlendiriyor... Bu ilk adımdan sonra sizler bu kitabı okurken bizler bu hayallerin içerisinde; yeni çizimlerle, ülkelerle, krallarla, soytarılar ile boğuşuyor olacağız. Bu cildi ikinci ve üçüncü ciltler takip edecek ve bu süreçte görsel başka fikirler de hayata geçirilecek. Ve inanıyoruz ki bizde yaptığı etkiyi okurda da yapacaktır ADT. Bu sürece okurun da katılımının dâhil edilmesi amacıyla “şimdilik” bir de e-posta adresi koyduk kitaba: adt@arionyay.com.tr adresiyle okur ile, Yazar ve Yayıncı arasında direk bir bağ oluşturmayı amaçlıyoruz. Ayrıca görsellik ile ilgili de bir başlangıç olarak www.arionyay.com.tr sitemizde kitapta adı geçen birçok şeyin daha detay anlatımlarına yer verdik; ülkeler, karakterler, efsaneler, gibi pek çok öge orada ayrı bir dünya olarak birikiyor... Ve daha da birikecek. Bu birikim ile temel amacımız; ikinci ADT kitabı “Yok oluşlar ve Varoluşlar” ile bir üst boyutta sizlerin karşısına çıkabilmek...

Kitabı okurken, kurgulanan dünyada krallar, âlimler, savaşçılar, soytarılar ile, ayrıca pek çok önemli -bazen de sembolik sayılabilecek- başka öğeyle karşılaşacak ve bunların felsefelerini okurken, yaşadığımız dünya ile yaptıkları çağrışımları da fark edeceksiniz: İşgaller, adalet, yoksulluk... gibi pek çok kavramla, Yazar’ın o kendine özgü cümlelerinin sırtında tekrar karşılaşacak; keyifli bir serüvenler silsilesi içerisinde, Aynanın Diğer Tarafında “Sonlar ve Başlangıçlar” diyarında dolaştığınızı hissedecsiniz...

FRP GEYİKLERİ

ST: hunter Seni tabancayla vurdu .. Yere düştün... Dizlerinin üstüne

Ventrue: Adamın testislerini tutup sıkacağım...

ST: Tuttun sıkıyorsun ama adam dayanıyor...

Ventrue: Nasıl yaaa.. Daha da sıkıyorum..(2. round)

-Bu arada hunter, ventrue'ye elindeki silahla vurmaya devam etmektedir-....

ST: Daha sıktın adam dayanıyor ama sağ gözünün üstünde ter damlası oluştu...

Ventrue: Abi bütün gücümle sıkıyorum ...(3. round) -Bu arada vampir ekibi yerlere yıkılmaktadır gülmekten...-

St: Daha da sıktın ter damlaları arttı... Ve adam bir anda rahatladı... Hadım oldu abi adam...

Yazan: Azalin

Thief- "Saklanıyorum" ve atılan zar her zamanki gibi "1"!
Dm- Thief elleriyle gözlerini kapıyor.

Yazan: Necroyunus

Grup iki human fighter, bir mage, bir thieften oluşmaktadır. Gece yarısı olur ve kamp yapılmaya karar verilir ancak yol pek tekin olmadığı için ateş yakılmaz. Sırayla nöbet değişilir.

Fighter'ın nöbeti:

DM: Abi sağ taraftaki çalılıklardan bir ses geldi sanki

Fighter1: Önemli değil benim için takılıyorum ben. Faredir.

DM: Abi fareye göre biraz fazla ses çıkıyor

Fighter1: O zaman kedidir.

DM: Peki abi on dakika geçti çalılıkların arasında bel yüksekliğinde bir çift göz var

Fighter1: Ayağa kalkıyorum.

DM: Kalktın abi

Fighter1: Kimsin??

DM: Yanıt yok abi

Fighter1: Kimsin diyorum!!!

DM: Abi ses yok ve bu gözlerden 6 çift daha görüyorsunuz sanki etrafınızı sarıyorlar

Fighter1: Kimsiniz?

DM: Yanıt yok

Fighter1: Işığa gelin

Grupta uyuyan diğer elemanlar: Puahahahahahaa

Fighter1: ???

DM: Abi yaklaşıyorlar

Fighter1: heheheh sözümü dinliyorlar

Dm : Abi arkanda bir ısırık hissettin

olayın sonu bütün oyuncuları kurtlar yer.

Yazan: Changes

Tek seanslık Vampire the Masquerade, New York, karakter yaratma aşaması. Assamite olacak şahıs karakterinin geçmişini düşünmektedir. Lakin tek puan verdiği resource background'unun nerden geldiğini açıklayamamaktadır. Sonunda parlak bir fikir bulur :

Assamite - Tamam abi, buldum. Ben emekli polisim. Bu resource da emekli maaşım.

ST- Ok, o zaman resource'unu 3 ayda bir veririm, onu da gider halk bankasından çekersin.

Yazan: Burock

Liquid Party II

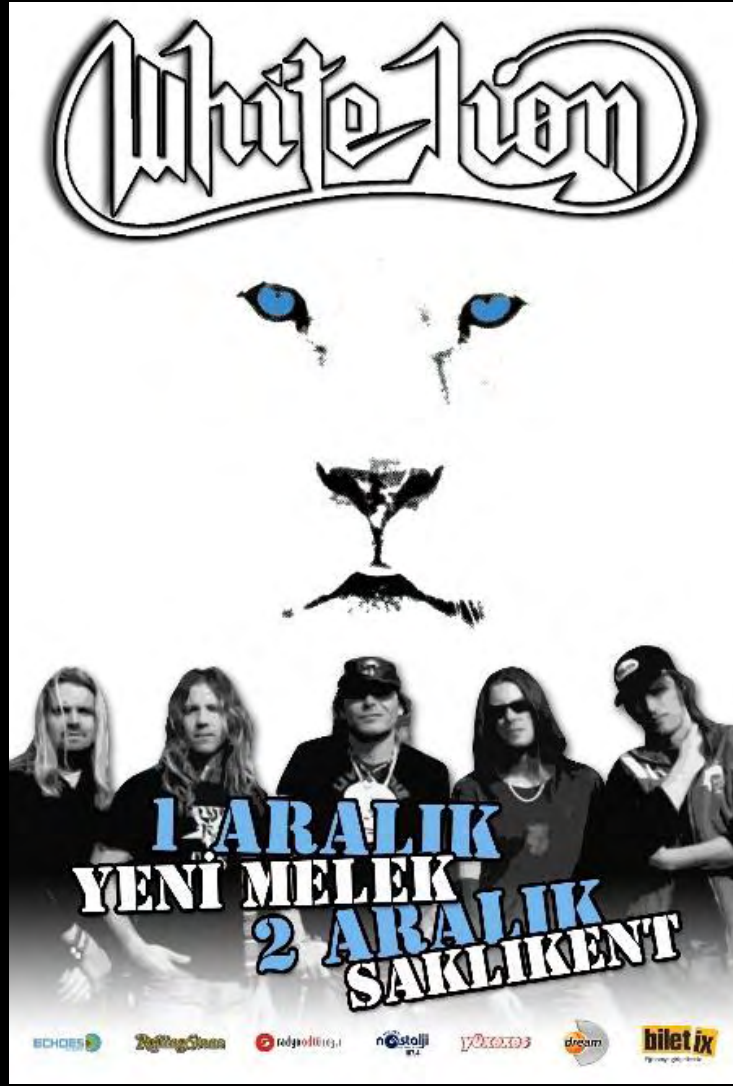
“24 Kasım 2003’te başlayan serüvenimizin üçüncü yılını da geride bırakmak üzereyiz. Bu mutluluğu paylaşmak istediğimiz üyelerimizle beraber, gelenekselleştirmeyi düşündüğümüz “Liquid Rock Party II “ de buluşuyoruz.

Bu organizasyon çerçevesinde 25 Kasım 2006 Cumartesi günü Kadıköy Crimson Bar’da saat 20.00 de başlayacak partimize seni de bekliyoruz. Gecede İstanbul’un önde gelen Rock gruplarından Karantina sahne alacak, ayrıca canlı performanslarıyla bir iki sürpriz grup da sahneyi paylaşacaktır.

Liquid Rock Party II’ye katılmak istiyorsan ayyas.com’dan ismini, gelecekler arasına yazdırarak yerini ayırtabilirsin. İlk yerli içki 10ytl’lik giriş ücretine dahildir; sonrasında gece boyunca eğlenceyi üst limitlere taşıyabilirsin.

Önemli Not : Liquid Rock Party II’de 18 yaş sınırı vardır.”

Belirtilen tarihte bir plan yapmadıysanız bu partiyi kaçırmamanızı tavsiye ediyoruz.

White Lion Türkiye'nin Dört Bir Yanında Sizlerle.

25 Kasım 2006 Antalya Jolly Joker XL / saat – 23:00

27 Kasım 2006 Eskişehir 222 Park / 19:00 Kapı Açılış - 20:00 Ön Grup 4x4- 21:30 White Lion

28 Kasım 2006 İzmir Fuar / saat - 20:00

1 Aralık 2006 İstanbul / Yeni Melek / 19:00 Kapı Açılış - 19:30 Ön Grup Saints n Sinners - 20:30 Ön Grup 4X4 - 22:00 White Lion

2 Aralık 2006 Ankara / Saklıkent / 20:30 Kapı Açılış - 21:30 Ön Grup 4x4 - 23:00 White Lion

